

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIII legislatura · primer període · sèrie P · número 3

Ple del Parlament

Sessió 2, segona i darrera reunió, dimarts 30 de març de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista i compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants i manifestació de condol de les víctimes de la covid-19	3
Debat del programa i votació d'investidura del diputat Pere Aragonès Garcia, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (continuació) 201-00001/13	3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 2.2

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de les vicepresidentes primera i segona, i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Assisteix a aquesta sessió tot el Govern en funcions.

La presidenta

Bon dia. Bon dia, senyors diputats. Reprenem la sessió.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista i compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants i manifestació de condol de les víctimes de la covid-19

Abans de començar, tot fent avinent aquesta situació que vivim d'emergència sanitària, d'emergència democràtica i d'emergència social, esmentaré les 3.301 persones represaliades, els 306 morts en el mar Mediterrani a dia d'avui, 1 femicidi i 21.263 víctimes de la covid.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Pere Aragonès Garcia, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (continuació)

201-00001/13

Dit això, i d'acord amb l'article 4.3 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, el proppassat 26 de març va tenir lloc la presentació, davant el Ple de la cambra, del programa de govern del candidat a la presidència de la Generalitat, i atès que no va assolir la majoria requerida per ser investit, en compliment de la llei esmentada correspon ara iniciar un segon debat i una segona votació en què, en aquest cas, caldrà la majoria simple.

El candidat és el senyor Pere Aragonès Garcia, que té, des d'ara mateix, la paraula. Endavant.

(Aplaudiments.)

El candidat a la presidència de la Generalitat (Pere Aragonès Garcia)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Honorables membres del Govern sortint, benvolguts companys i companyes, benvolgudes diputades, benvolguts diputats, autoritats presents al Parlament de Catalunya, expresidents de la Generalitat i expresidents del Parlament de Catalunya, ciutadanes i ciutadans de Catalunya, molt bon dia a totes i a tots. Molt bon dia a totes e a tots de tot eth país.

Comparec davant de tots vostès, dirigint-me al conjunt del país, per presentar de nou, en aquest segon debat, la meva candidatura a la presidència de la Generalitat. Ho faig amb la tranquil·litat de saber que vam oferir un projecte de govern ambiciós, capaç d'impulsar la sacsejada que el país necessita, en el debat del passat divendres. Un projecte de govern i de futur, basat en els grans consensos que hi ha a la societat catalana, i que, malgrat les dificultats que hi pugui haver, hem de ser capaços de traduir en un acord de governança ampli –el més ampli possible–, partint de la imprescindible unitat de l'independentisme i, a partir d'aquí, estendre la mà a tots els que defensen, des del sobiranisme, la llibertat de les persones preses i exiliades i el referèndum per decidir el futur polític de Catalunya.

La primera part del discurs d'avui la dedicaré a reafirmar-me en els objectius i en els compromisos que vaig presentar el passat divendres. Ho faré molt breument i a tall de síntesi, perquè crec que les discrepàncies que hi han en aquest àmbit que pu-

guin, doncs, impedir la investidura, són mínimes, o, si més no, no formen part dels grans arguments per no fer-me confiança d'aquelles formacions amb les quals vull governar.

Vull que la nova Generalitat republicana i el seu president es centrin en les urgències i en les desigualtats socials que vivim i que la pandèmia ha agreujat. Vull que la nova Generalitat republicana i el seu president es centrin a impulsar la transformació socioeconòmica que necessitem per a un país més just, més pròsper, més verd i més feminista. I vull que la nova Generalitat republicana i el seu president es centrin a encaminar la resolució del conflicte polític amb l'Estat espanyol, en base a l'amnistia i al dret a l'autodeterminació.

I és aquí, en com passem de l'etapa de repressió a l'etapa de resolució del conflicte, on ens sembla que hi ha més dificultats. I per això, vull centrar el gruix de l'exposició a clarificar el meu punt de vista i a compartir la meua proposta, per esvair dubtes i intentar constatar que les distàncies no són insalvables. Estic convençut que ens podem posar i que ens posarem d'acord; és qüestió de voluntat. Perquè compartim objectius. Perquè plegats hem fet avançar el país com mai en aquests darrers anys. I precisament per això no s'entendria que la nova etapa que el país necessita obrir, que l'etapa liderada per la nova Generalitat republicana no fos capaç de sumar amb la mateixa força que ho hem fet anteriorment.

Començo, doncs. Divendres passat, els vaig explicar com entenc jo la nació catalana, com entenc la ciutadania i la catalanitat, el paper neuràlgic que per mi juguen i han de jugar conceptes àmpliament compartits per aquesta societat, com és el fet d'entendre que Catalunya és una nació i que som un sol poble. Els vaig presentar els meus referents i els meus principis i valors republicans: la llibertat i la igualtat, l'ecologisme i el feminisme, la força emancipadora de la cultura i tot l'horitzó europeu. Els vaig parlar de tots aquests conceptes per explicar que, en el fons, el que em mou és fer de Catalunya un país que estimi la seva gent i que es fixi com a prioritat el benestar i la felicitat de la seva ciutadania. Tot això és el que em mou. Per això vull la nova Generalitat republicana, per impulsar una nova etapa per transformar el país. Davant, com hem parlat a bastament, hi tenim un conjunt de crisis que s'encavalquen i que necessiten ser abordades en el seu conjunt.

La crisi sanitària, que ja amenaça amb una quarta onada que ens obliga a tots a actuar amb la màxima responsabilitat els dies que venen. La crisi social i econòmica, immensa, que no ha fet més que agreujar les desigualtats preexistents en el si de la societat catalana i que, en el fons, aquesta és la realitat que està dividint Catalunya. La crisi emocional, molt forta, provocada per les mesures per frenar la covid-19 i que han tingut un impacte molt gran en la nostra joventut i en la nostra gent gran. I, finalment, també vaig parlar de la crisi democràtica, provocada per la incapacitat de l'Estat espanyol d'entendre que a través de la repressió i de la judicialització permanent no es resoldrà el conflicte polític que té amb Catalunya.

Davant de totes aquestes crisis, crec que és l'hora d'obrir una nova etapa; d'obrir l'etapa de la Generalitat republicana, configurada a partir de la majoria inequívocament d'esquerres i de progrés, inequívocament favorable a l'amnistia i a l'autodeterminació, i també a la majoria inequívocament independentista que hi ha avui representada en aquest Parlament.

El primer pas per fer possible aquesta nova Generalitat republicana, l'hem fet arribant a un acord amb la Candidatura d'Unitat Popular. Un partit que, la legislatura passada, legítimament va decidir, després de la investidura, mantenir-se a l'oposició. I ara hem aconseguit treballar conjuntament unes mesures per a un programa de govern. I això, indubtablement, és una molt bona notícia. Tenim l'oportunitat històrica de tenir tot l'independentisme compromès amb el Govern del país. Per això, com els vaig manifestar públicament en la primera sessió del Ple, no vull deixar passar l'oportunitat d'agrair de nou el posicionament de la Candidatura d'Unitat Popular i el seu compromís d'ajudar-nos a obrir una nova etapa.

I això que hem fet amb la CUP, com els vaig dir divendres i com he deixat clar a l'inici d'aquest discurs, hem de ser capaços de fer-ho amb el conjunt de les forces polítiques que volen que superem la crisi en clau transformadora i que saben que la sortida al conflicte amb l'Estat passa per l'amnistia i per l'exercici del dret a l'autodeterminació. I estem obligats a fer-ho amb Junts per Catalunya. Perquè hi ha més coses que ens uneixen que no pas les que ens separen. Perquè portem fent molt de camí plegats i encara ens queda la part més important del camí per poder recórrer. Perquè l'independentisme és plural i així ho mostren els resultats del 14 de febrer, com plural és el nostre país; també mostren com la ciutadania ha dipositat en cadascú de nosaltres la seva confiança. I aquest resultat, que incorpora també que per primera vegada haguem superat el 50 per cent dels vots les forces independentistes, ens interpella a tots i ens marca el camí dels acords que tenim per davant.

També estic fermament convençut que en la resolució democràtica del conflicte, a través de l'amnistia i de l'exercici del dret a l'autodeterminació, hi podem trobar la complicitat i el compromís de forces polítiques que, tot i no ser independentistes, es poden comprometre a generar aquest marc de solució. Perquè, com ens ha ensenyat Pepe Mujica, volem una vida política orientada a la concertació, a la suma, perquè de veritat volem transformar la realitat. Per això aspiro a fer possible que totes aquestes complicitats se sumin a la nova Generalitat republicana. Una Generalitat que governi per a tothom –per a tothom. Una Generalitat compromesa a respondre davant l'emergència social, a transformar l'economia i a resoldre el conflicte amb l'Estat.

De forma molt breu i esquemàtica, per respondre a l'emergència social, em vaig comprometre a impulsar, en el marc dels primers cent dies de govern, un pla de xoc social, dotat amb 700 milions d'euros, per fomentar la contractació dels joves, per fomentar la contractació de majors de quaranta-cinc anys, per rescatar famílies i combatre la pobresa extrema, i per reduir les llistes d'espera dels programes d'atenció a la dependència. Em vaig comprometre a seguir desplegant ajudes per acompanyar els autònoms i les petites i mitjanes empreses i els treballadors més afectats per les restriccions per frenar la covid-19.

Em vaig comprometre a reforçar l'estat del benestar amb mesures com la gratuïtat de l'etapa dels zero als tres anys, i a fer una aliança per aconseguir els recursos que necessitem per transformar el nostre sistema sanitari. Em vaig comprometre a transformar el sistema d'atenció social i tot el sistema de cures, perquè deixi de ser la pota més feble de l'estat del benestar, i a crear un pla de salut emocional. I em vaig comprometre a impulsar un nou contracte social i a garantir drets com l'habitatge, l'accés a l'aigua, l'energia o la connectivitat, i que tothom gaudeixi d'uns ingressos mínims per viure amb dignitat i gaudir d'una bona vida quotidiana.

Tot això són compromisos per respondre a les urgències provocades per la covid-19. Però, en paral·lel, també vaig exposar com vull transformar el país, com vull impulsar un canvi de model productiu que tingui com a prioritat generar prosperitat i benestar per a tothom. Els vaig parlar de l'agenda de prosperitat catalana i la necessitat d'actuar des de la Generalitat com un autèntic estat emprenedor. Els vaig parlar de com hem de saber aprofitar els fons europeus Next Generation per impulsar els sectors estratègics de futur: per impulsar l'economia per la vida, la digitalització en tots els àmbits de la societat, la transició ecològica i la societat del coneixement; de com crearem el comissionat Next Generation; de com recuperarem el Departament d'Universitats i Recerca, i de com crearem la conselleria d'acció climàtica.

Els vaig parlar, també, de la Catalunya sencera, de la necessitat d'incardinar plenament l'agenda rural amb l'agenda urbana. Els vaig explicar com vull crear una conselleria de feminismes, per situar de nou, al centre de les polítiques públiques, la perspectiva de gènere i la necessitat d'acabar amb totes les formes de discriminació que existeixen a la nostra societat. I, entre moltes altres coses, els vaig parlar del paper que la llengua i la cultura han de jugar en aquesta transformació del país que volem impulsar.

Aquest és, en síntesi, en molta síntesi, el projecte de govern, el projecte de país que vaig explicar el passat divendres. I vaig acabar centrant-me, com ho faré ara, amb la proposta que defenso per retornar el conflicte amb l'Estat espanyol a la política, per buscar una solució al conflicte, per aconseguir l'amnistia i l'autodeterminació. Hi ha qui pot tenir la temptació d'intentar reduir aquesta estratègia a un projecte fet i pensat només per a independentistes. Res més lluny de la realitat.

Si sóc independentista és perquè vull millorar la vida de la gent, per fer més fàcil la vida a tothom, de tota la ciutadania de Catalunya, amb independència del seu origen, de la llengua que parlin, de com estimin, de com pensin o de la seva situació administrativa i votin el que votin. En altres paraules: servir al nostre país, atendre les necessitats, combatre les desigualtats, combatre en especial els efectes de la crisi, millorar les condicions de vida dels nostres conciutadans, prioritzar l'agenda social i, alhora, fomentar la reactivació econòmica per tal que es creï riquesa i es generin llocs de treball de més qualitat i de més durada. I tot això per als 7 milions i mig de catalans i catalanes, que tenim els mateixos drets i els mateixos deures, sobretot, a tenir un sistema educatiu, un sistema de salut, un sistema de serveis socials, un nou servei de mobilitat pública, etcètera, en les millors condicions i equitatiu.

No són paraules meves, però les subscriu; són paraules pronunciades pel president Carles Puigdemont en aquest Parlament, en la qüestió de confiança celebrada el 28 de setembre del 2016. Unes paraules que constaten que des de l'independentisme som els que proposem un projecte per al conjunt del país amb vocació de canvi, de millora, de transformació i de futur. Som davant d'un projecte de país, dirigit al conjunt del país, que no va en contra de ningú, que busca que tothom hi surti guanyant, i com més ho demostrarem amb la nostra acció política quotidiana més persones convencerem de la necessitat d'una república catalana que es relacioni en peu d'igualtat amb la resta d'estats de la Unió Europea i del món.

Mai havíem estat tan a prop d'aconseguir-ho. Mai havíem estat tants ni havíem arribat tan lluny com l'1 i el 3 d'octubre del 2017. I mai fins avui l'independentisme havia tingut tanta força al Parlament de Catalunya. I això ens situa en una posició idònia per canviar la dinàmica, per superar el bloqueig actual, per recuperar la iniciativa, per recuperar el lideratge, per fer possible una república catalana que duri per sempre.

I el primer pas per fer-ho és vitaminar les confiançaes i aïllar els retrets. I així ho faré jo. La ciutadania ens demana que treballem en positiu, a generar dinàmiques d'acord, ens demana que liderem les sortides a una situació en la qual l'Estat, de moment, només ha respost amb la repressió i amb el bloqueig. Crec que totes i tots estarem d'acord que ens fa falta un diagnòstic compartit, i a partir d'aquí dissenyar una estratègia conjunta. I per fer un diagnòstic compartit, crec que podem partir d'allò que vam fer bé l'octubre del 2017 i de tot allò que hem de millorar.

Estic convençut que, entre d'altres, les nostres fortaleces van passar per associar la idea de procés d'independència a la democràcia, per l'aliança entre institucions, societat civil i ciutadania, i pel mateix desbordament popular que va significar l'U d'Octubre. I, en canvi, crec que és evident que no vam aconseguir mobilitzar la ciutadania de Catalunya que volia votar que no, que no vam saber contrarestar l'ofensiva de l'Estat i que no hi va haver el reconeixement internacional indispensable per esdevenir un estat.

Aquest, de forma molt sintètica i parcial necessàriament, és el meu diagnòstic i la proposta igualment esquemàtica per tornar a avançar, per situar l'amnistia i el dret a l'autodeterminació al centre de l'agenda política, amb un acord nacional que agrupi totes les formacions polítiques, institucions i entitats a favor de la llibertat dels presos i preses i dels exiliats i exiliades, i un referèndum per decidir el futur de Catalunya en llibertat. Passa per fer créixer l'independentisme en la seva pluralitat i diversitat, procurant treballar a partir dels grans consensos que existeixen al país, treballant a partir de les lluites compartides; passa també per estendre la mà al so-

biranisme, perquè representen una part molt important del país que entén i defensa, des d'una posició no independentista, que Catalunya té dret a l'autodeterminació; passa per no conformar-se a governar bé, sinó a governar excel·lentment, hem d'excel·lir per demostrar que no només volem que tota la ciutadania visqui millor, sinó que, a més, estem preparats per aconseguir-ho; passa, entre d'altres, per afrontar la negociació amb l'Estat amb tota la força i amb tota la determinació que suposa que l'independentisme ha superat per primera vegada el 50 per cent dels vots en unes eleccions al Parlament de Catalunya.

Estic convençut que seria un error que l'independentisme no aprofités aquesta força per reivindicar-se davant d'un estat que mai fins ara havia accedit a seure en una taula amb la Generalitat, on posarem el referèndum d'autodeterminació sobre la taula. Seria un error no aprofitar-ho per aconseguir l'amnistia.

Confiem en la força que ens ha donat la ciutadania a les urnes. Hi sumem tots; sumem-hi tots per multiplicar-la. Perquè l'objectiu d'aquesta negociació ha de ser aconseguir que el conjunt de presos i preses polítiques i els exiliats i exiliades puguin tornar a ser persones plenament lliures, i sobretot, i aquest és l'objectiu principal, aconseguir que el conjunt de la ciutadania de Catalunya pugui votar en llibertat si vol ser un estat independent en forma de república, que ho faci en pau i que hi hagi les condicions perquè s'apliqui el resultat.

Aquest és l'objectiu d'una negociació que és molt difícil, difícilíssima. I per això no hem de deixar de preparar alternatives, per això no hem de deixar de treballar conjuntament per articular les respostes, que, en el cas que no ens en sortim, en lloc de fer una passa enrere puguem fer-ne dues endavant. Soc conscient, i n'és conscient tothom, que venim d'un camí fet per molta gent, i que cal reconèixer-ho i que cal seguir comptant amb tothom perquè aquí no només no hi sobra ningú, sinó que encara volem ser molts més.

Soc conscient i som conscients que venim d'una feineda feta en els darrers anys que culmina en bona part l'1 i el 3 d'octubre, i que continua fins avui a través de la defensa davant de la repressió, però també de les noves victòries que s'han produït a dins i a fora de Catalunya. Que és una feineda feta per tot un moviment social i polític de centenars de milers de persones que s'han mobilitzat sempre, d'entitats dinàmiques i amb una capillaritat en barris, pobles i ciutats, de centenars d'ajuntaments i, evidentment, també de les majories parlamentàries independentistes de les darreres legislatures i de la feina feta pels governs del president Puigdemont, del vicepresident Junqueras, del president Torra i fins avui.

Aquesta pluralitat és la nostra força. I per fer-la més gran, per seguir sumant nous elements d'aquesta pluralitat en una majoria imbatible a favor de l'autodeterminació i l'amnistia, és imprescindible coordinar estratègies. Aquesta coordinació ens ha de permetre multiplicar la nostra força. I això només serà possible si es reconeix tots els espais, tant a dins de Catalunya com a l'exili, però també si posa en valor el lideratge de les institucions de Catalunya, aquest Parlament, aquest Govern i el seu president, que tenen una responsabilitat indelegable i insubstituïble; també si en la seva acció demostra que clarament l'avenç dels drets socials i dels drets civils, l'enfortiment de l'estat del benestar i de la lluita contra les desigualtats van de la mà de la lluita per la independència.

Aconseguir-ho requereix flexibilitat, generositat i voluntat, sense substitucions ni tuteles. Vull ser clar i honest, també, en aquest sentit: sense substitucions ni tuteles. Però aprofitem tots els actius: les entitats mobilitzades, la pluralitat política de l'independentisme, la participació i reivindicació política dels presos i preses i de l'exili, i també, evidentment, l'organitzada a l'entorn del Consell per la República.

Crec que les darreres hores hem fet passos positius en aquest sentit, que estem superant els esculls per aconseguir que l'independentisme, que va ser majoritari a les eleccions del 14 de febrer, i que és àmpliament majoritari en aquest Parlament, deixi d'una vegada per totes de parlar només de si mateix i parli de nou dirigit al

conjunt del país, amb una proposta compartida que estic decidit a treballar des de la presidència de la Generalitat de Catalunya.

Per això avui tenim més motius que mai per posar en marxa la nova Generalitat republicana, sense més demora, sense més dilació, perquè les urgències no esperen. I ho sabeu, companys diputats i diputades de Junts per Catalunya, perquè governem conjuntament. Portem massa mesos en funcions i en interinitat, portem massa mesos gestionant una pandèmia i una crisi social i econòmica enorme amb les eines limitades. No podem presentar ni un pressupost que obeeixi a la situació de crisi que viu el país. Malgrat això, hem aconseguit fer grans passos, i cito l'acord històric presentat ahir i que allibera 35.000 famílies del deute amb les empreses energètiques i que combat de forma clara aquesta vulnerabilitat. Un exemple de com podem superar els esculls, treballant amb ambició, unint esforços, unint-los amb moviments socials i amb les administracions locals i amb la màxima autoexigència.

Avui tenim l'oportunitat de fer un pas endavant i tornar a liderar des de l'independentisme una proposta de futur del país amb totes les eines, al Govern i al Parlament. Per això el que ja podem fer avui no hem d'esperar dos mesos a fer-ho; ni dos mesos, ni dues setmanes, ni dos dies, perquè ens hi va la credibilitat del projecte que compartim, però sobretot per responsabilitat amb una ciutadania que està esgotada.

Crec que a hores d'ara no hi ha motius de pes que justifiquin allargar la formació del nou govern, que és més necessària que mai. Posem, doncs, en marxa avui mateix, perquè en tenim l'oportunitat, la nova Generalitat republicana, una Generalitat moderna i avançada, moguda per una actitud inequívocament inconformista i amb tota la voluntat de transformació. Una nova Generalitat republicana amb tota la força i legitimitat que li dona la ciutadania a través del seu vot, que és responsable davant de la ciutadania, des de la proximitat, des de la màxima exigència i amb la consciència d'examinar-se cada dia, que representa el conjunt del país amb tota la seva diversitat i pluralitat, sense ser patrimoni de ningú, i que construeix el país, que fa país cada dia, amb decisions estratègiques que només pot prendre ella i aquest Parlament.

Ho ha fet, històricament, impulsant, per exemple, la immersió lingüística, o creant TV3, o construint uns serveis públics de l'estat de benestar com els que tenim avui i que volem molt més forts encara. I no tinc cap mena de dubte que ho ha de continuar fent si volem un país, una república, plenament lliure. Construïm, doncs –i en tenim l'oportunitat avui–, un govern fort i estable, que actuï des d'objectius compartits que ja existeixen, que parteixi d'una estratègia compartida que estic convençut que ja existeix. Superem tot allò que hagi pogut passar i que ens distancia. Construïm la unitat a dins i a fora del Govern. És difícil, però en tenim l'obligació.

Divendres, en el marc de la primera sessió d'aquest debat d'investidura, vaig fer una llarga exposició amb la meva anàlisi d'on crec que som i per què reivindico impulsar aquesta nova Generalitat republicana. I avui he volgut dedicar aquesta segona sessió a exposar de forma més detallada com vull avançar cap a la república catalana. He apuntat la meva estratègia, que tenint en compte tots els matisos i la diversitat de llenguatges que utilitzem per expressar una mateixa proposta, en el fons no és tan diferent de la resta. Tant divendres com avui he procurat explicar-me amb claredat per donar a conèixer el projecte polític que vull liderar, una proposta que no és un simple projecte de govern, és un autèntic projecte de futur, un projecte de país.

Vull dedicar tots els esforços a fer front a la crisi social i econòmica provocada per la covid-19, a transformar el nostre sistema productiu i a resoldre el conflicte amb l'Estat. Vull dedicar tots els esforços a fer una república catalana que duri per sempre i que estigui al servei del conjunt de la ciutadania, procurant pel seu benestar, procurant per la seva felicitat. El repte és majúscul, és immens, en soc conscient, per això avui és l'hora de fer un pas endavant per culminar la transformació política, econòmica i social que el país necessita, és l'hora de fer un pas endavant per fer aquesta sacsejada que el país requereix.

Hem de fer aflorar una majoria social, comptant amb tota l'energia i amb tota l'experiència de les generacions que ens han precedit i sabent incorporar les generacions més joves que s'estan començant a obrir camí. Hem de fer aflorar una nova manera de fer, de relacionar-nos i d'interactuar, una manera de fer col·lectiva, compartida, basada en la confiança i en la corresponsabilitat, en el diàleg i en la voluntat d'avançar a partir de grans consensos. Una nova manera de fer que s'ha de traduir en una nova manera de governar, en una Generalitat més innovadora i moderna.

Cal rebellar-nos i fer un pas endavant per tornar a construir de nou, aprofitant tots els recursos de la reconstrucció per tornar a fer de Catalunya un país d'oportunitats i prosperitat per a tothom. Hi ha una majoria desacomplexadament independentista. Hi ha una majoria àmplia a favor de l'amnistia i l'autodeterminació. Hi ha una majoria social a favor de la república catalana. Hi ha una majoria social progressista i d'esquerres. Per això ens toca avui fer un pas endavant, per això ens toca comprometre'ns.

Volem construir un país que estimi la seva gent i que es fixi com a prioritat la felicitat de la ciutadania. Fem-ho per la feina que han fet les nostres mares i els nostres pares. Fem-ho pels nostres avis i les nostres àvies. Però, sobretot, fem-ho també per com estimem els nostres fills i les nostres filles.

Per aquests motius, els demano de nou a tots vostès que facin possible avui, amb el seu vot favorable, la meua investidura com a president de la Generalitat de Catalunya i que el país es posi de nou en marxa i amb lideratge cap al futur que volem construir.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

És costum fer una pausa després de la primera intervenció del candidat. Atès que ha estat breu, de mitja hora, i hem consultat els grups, sobretot el primer grup a intervenir..., no hi ha cap grup que sol·liciti la pausa de quinze minuts i puguem continuar la sessió? *(Pausa.)* Els sembla correcte a tots els grups.

Doncs així procedirem a la intervenció dels representants dels grups parlamentaris. I, per tant, té en primer lloc la paraula el senyor Salvador Illa, president del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per espai de vint minuts, té ús de la paraula.

(Aplaudiments.)

Salvador Illa i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Senyor candidat, senyores i senyors diputats, «Catalunya pot anar molt lluny encara si ho fa sobre la base del que és, del que té, del que vol, del que proposa i del que exigeix. No es va lluny sobre la base d'una quimera, d'un somni estroncat, d'un anhel escapçat. El sentiment no creix a la terra eixorca del ressentiment. Hem de superar els temps de fer veure que som allò que no som, per mor d'un discurs polític i mediàtic equívoc, un discurs plaent a les oïdes militants, però que ha engrandit el precipici de la incomprensió amb la resta del poble de Sepharad. Superar aquesta etapa és la primera passa per avançar en la bona direcció.»

No són paraules meves; les escrivia el molt honorable Pasqual Maragall l'Onze de Setembre d'un ja llunyà 2005. Semblen escrites per al moment present. Sorprèn, gairebé esgarrifa, la seva actualitat. No hem superat encara, més de quinze anys després, el temps de fer veure allò que no som, i no en podem perdre més, de temps.

Catalunya és un gran país i ho té tot perquè les coses li vagin bé. A aquest país no li falten idees, ni energia, ni talent. Catalunya ha de passar del fracàs a l'èxit. Catalunya ha de passar de la frustració a l'esperança; del desgavell a les solucions; dels radicalismes al seny i a la sensatesa. Catalunya ha de passar de la inestabilitat, la incompetència i la decadència a l'estabilitat, el progrés i la política útil; de l'engany a

la sinceritat i l'honestetat; de la improvisació a la feina ben feta i seriosa; de la confusió a la claredat; de la incertesa a la certesa. Catalunya ha de passar de les falses promeses a la bona gestió. Catalunya ha de passar de la divisió al retrobament.

Le advertí el pasado viernes, señor candidato, que la propuesta que ofrecía a los catalanes ante esta cámara nacía de la división, del fracaso del independentismo en la última legislatura. De hecho, es este fracaso el que nos llevó a anticipar las elecciones. Usted intenta repetir este fracaso y vino el viernes pasado a esta cámara con una propuesta de pacto lastrada por la división, sin las imprescindibles dosis mínimas de lealtad y coherencia exigibles a un esquema de gobierno.

Las intervenciones de los que tenían que ser sus socios de gobierno y la votación posterior me eximen de ser más prolífico en este punto, ni que sea por un mínimo decoro hacia su persona, que lo tengo todo. Y se lo voy a confesar: porque ni sería capaz ni quiero superar lo que han dicho y escrito algunos de los que usted aspira a tener como socios. «Cuerpo a tierra, que vienen los nuestros.»

I aquesta segona sessió del debat d'investidura està sent una pròrroga innecessària, uns minuts afegits en un partit que, acabi com acabi, acabarà malament per a Catalunya. Haurà mostrat el pitjor de la política, la incapacitat volguda de ser útil als problemes reals dels ciutadans, de cercar solucions davant una pandèmia i una crisi econòmica i social que estem patint amb efectes greus, molt greus, sobre la nostra societat i el nostre país.

La pròrroga d'un partit en el qual, hi hagi el resultat que hi hagi, sigui vostè investit president o no, Catalunya en surt perdent. Si és investit president, perquè ho serà com a president vicari o dictat d'un inexistent i fictici Consell per la República. Si no ho és, perquè haurà estat víctima d'una innecessària humiliació i Catalunya continuarà sense el Govern sòlid i estable que necessita. I vostè en surt, en ambdós casos, com a clar perdedor. I el que és pitjor, Catalunya perd perquè segueix extraviada en el laberint absurd d'un procés que no porta enlloc. Més temps perdut, més oportunitats perdudes.

Li preguntava el passat divendres, entre moltes altres coses, què havia de passar perquè els treballadors de la Nissan, els de Bosch i els de tantes i tantes empreses sentissin que el seu Govern pensa, primer de tot, en ells i posa tots –tots– els recursos per mantenir els seus llocs de treball. I afegia un «què més ha de passar, senyor Aragonès, perquè estem en allò que hem d'estar». I avui ho reitero. Què més ha de passar, senyor candidat, perquè el Govern deixi de ser l'escenari de les seves humiliacions i comenci a ser útil als catalans i les catalanes. Què més ha de passar perquè vostè deixi de ser ostatge dels antisistema, d'una banda, i de Waterloo, de l'altra.

Apuntava, en la meva intervenció de divendres passat, que Catalunya té un gran repte: obrir una nova etapa amb un nou govern. I demanava que ens comprometéssim tots, començant per mi mateix, a dir la veritat, a no enganyar la ciutadania amb falses promeses. Vostè, senyor candidat, dit amb el màxim respecte, no ho està fent. I ho sap. Està repetint un error en base a una gran mentida –el procés–, construïda a partir de cinc enganys.

El primer engany: d'una majoria fictícia. Parlen del 52 per cent dels vots a les darreres eleccions. Corresponen, en realitat, a menys del 25 per cent sobre cens; insuficient per a qualsevol projecte rupturista. Més encara: la suma dels vots d'Esquerra Republicana, Junts per Catalunya i la CUP corresponen al 48,05 per cent dels vots. S'noten els vots d'aquells que van expulsar del seu Govern, el PDECAT.

Segon engany: d'unes institucions fictícies, inexistentes, que no representen totes i tots els catalans. Les institucions del nostre autogovern són les que estan recollides a les lleis i s'ajusten al nostre marc de convivència: el Parlament, la presidència i el Govern de la Generalitat. No n'hi ha d'altres. Enganyar-se amb unes noves institucions a mida és autoenganyar-se desprestigiant-ne les existents. La presidència de la Generalitat, senyor candidat, no és una qüestió personal, és un afer polític i institucional. La presidència de la Generalitat és una institució del país al servei de tota la

ciutadania i que no pot ser segrestada per cap organisme paral·lel. No ho oblidí, si us plau.

El tercer engany: d'un plantejament unilateral disfressat d'uns drets ficticis que exclouen la meitat de la societat catalana, fent més gran la rasa de la divisió al nostre país i afavorint la cohesió social que necessitem.

El quart engany: de vincular els avenços socials a plantejaments rupturistes que parteixen de premisses d'insolidaritat incompatibles amb els valors autèntics de l'esquerra.

I el cinquè engany: de presentar els darrers deu anys com uns anys d'èxit, quan en realitat presenten un balanç negatiu per als catalans i no han comportat cap guany –cap– als nostres ciutadans.

Cinc enganys com a falses premisses d'una gran mentida, el procés, que és a la base del fracàs de l'anterior legislatura i que ara vostè, senyor candidat, repeteix. I el resultat és un nou fracàs: el de divendres passat i molt probablement –gairebé segur– el d'avui dimarts. Em veig en l'obligació de dir-li que, amb el seu plantejament, és vostè el responsable d'abocar el país a l'horitzó d'unes noves eleccions que no convenen a Catalunya. Ho vaig advertir. No té sentit repetir un fracàs.

Senyor candidat, Catalunya ja no pot perdre més temps. Els problemes dels catalans i les catalanes ja no poden esperar més. Necessiten solucions urgents. Necessiten un govern que s'ocupi del país i que no es dediqui a crear més problemes dels que ja tenim, i molt menys a repetir els errors del passat. Un govern que pensi en el conjunt de la ciutadania.

Quan vostès es miren Catalunya, ens veuen a tots o només una part dels catalans? Pensen vostès que hi ha bons i mals catalans? Els bons catalans són els que són independentistes i la resta no ho són? Els bons catalans són els qui parlen en català i els que ho fan en castellà no ho són? Amb el seu plantejament divisiu ignoren el cinquanta per cent de catalans i catalanes. Vostès, que tant diuen estimar Catalunya, l'han dut a la decadència. Potser fora bo que no l'estimessin tan i l'estimessin millor. *(Aplaudiments.)*

Qui estima Catalunya no retalla en justícia social, com ho han fet els últims governs de la Generalitat. Qui estima Catalunya vol exercir lideratge davant els reptes econòmics, tecnològics i climàtics que planteja Europa i el món. Qui estima Catalunya no juga amb la convivència de la seva ciutadania ni construeix una societat dividida en blocs. Qui estima Catalunya no la deixa esgotada, dividida i enfrontada.

Catalunya es troba avui, malauradament, en un escenari de declivi social i econòmic, amb una evident degradació política i institucional, perquè no hem tingut bons governs en els últims deu anys. I ara, quan la crisi econòmica i social marca i marcarà profundament el període post-covid-19, necessitem un govern que estigui a l'alçada, que no amagui el cap sota l'ala ni se surti per la tangent, i que lideri un esforç col·lectiu per afrontar amb decisió i ambició el repte immens que tenim per davant; amb realisme i unitat, amb optimisme i voluntat compartida d'oferir les millors propostes per a la sortida de la crisi i treballar junts, convençuts que, fent-ho de la mà de la resta d'Espanya i de la Unió Europea, ens en sortirem millor.

Si no som capaços de fer-ho o, simplement, vostès estan per una altra cosa, li demano, si us plau, els demano, que facin un pas al costat i deixin de culpar els altres dels seus fracassos. Centrifugar responsabilitats, culpar els altres de tots els mals, no pot ser sempre l'excusa d'una manca imperdonable d'autoexigència i de competència, i del progressiu retrocés en l'autogovern de Catalunya.

La Catalunya de la propera dècada pot ser la de la concòrdia i el retrobament. Això només serà possible si passem pàgina, si superem els deu anys perduts del procés, els deu anys de governar només per a una part del país. Diguem-ho clar: a Catalunya s'ha intentat fer sentir, durant massa temps, una sola veu, un únic discurs. I no, Catalunya és un país plural en què cada grup, cada territori, cada persona ha de poder fer sentir la seva aportació i les seves demandes al conjunt.

Però no n'hi ha prou amb escoltar aquestes veus diverses, es requereix també una més alta capacitat d'arribar a acords; a acords Catalunya endins i a acords Catalunya enfora. Catalunya endins, perquè només des de l'acord s'interpreta adequadament el país, i només des de l'acord es guanya la força per buscar els acords Catalunya enfora, que seran els que ens faran avançar col·lectivament.

Cal que Catalunya enceti una nova etapa política. Estem davant d'un temps nou en el que ha pres forma una alternativa per superar el procés i la política de fronts que hem patit aquests darrers anys; una alternativa que aposta decididament i sense complexos per passar pàgina i obrir una nova etapa de diàleg, fent-ho sense retrets, sense preguntar a ningú què ha fet aquests darrers anys.

Senyor Aragonès, al seu discurs de l'altre dia vostè reiterava la necessitat de posar en valor les lluites compartides, apellava a acords amplis i a governar per a tothom. Cregui'm si li dic que jo també, però que tot això és incompatible amb vetar la socialdemocràcia catalanista, que, a més, d'altra banda, ha estat la força més votada en aquestes darreres eleccions. *(Aplaudiments.)*

La ciutadania de Catalunya no mereix, després d'un llarg any de conviure amb una pandèmia i els innumerables sacrificis que se'ls ha exigint, que els seus vetos i les seves baralles es facin presents de manera tan impúdica. Catalunya pot i ha de ser un país millor, però necessita al capdavant un bon govern amb un president que pensi en tots els catalans i les catalanes. Estem en una cruïlla decisiva i la nostra proposta és clara: vèncer el virus, reactivar l'economia i no deixar ningú endarrere.

Aquestes són les polítiques que el Grup Socialistes i Units per Avançar considera prioritàries per a Catalunya. I estem convençuts que tothom és imprescindible per a la construcció d'una Catalunya de totes i de tots, basada en la realització plena i efectiva dels valors de llibertat, igualtat, fraternitat, justícia social, feminisme, solidaritat, equilibri territorial i ecologia. Són precisament aquests valors els que ens empenyen a lliurar la batalla per una societat i una economia millors, més pròsperes, més justes i sostenibles, per liderar una etapa de progrés i de prosperitat compartida.

Catalunya necessita urgentment obrir una nova etapa, una etapa que superi la del procés. Senyor candidat, se'ls han acabat les astúcies, les fugides endavant i les pantalles, i vostès ho saben. Se'n recorda quan es vantaven de passar pantalles una rere l'altra? També s'han acabat les pantalles. I ara ens volen tornar a portar enrere, a repetir allò, tot allò que només els ha portat de fracàs en fracàs. Senyor Aragonès, algú ens va prometre que portaria la independència crec que era en divuit mesos i pel camí gairebé perdem l'autogovern.

Senyors d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, vostès van ser els màxims responsables d'unes eleccions que han perdut. El motiu del fracàs va ser un govern fallit, que no va saber triar un president. I ara tornen a fracassar, com el seu Govern. El seu resultat avui: no hi ha ni govern ni president. Tornen a ser els responsables que ens aboquen a una paràlisi, a un bloqueig i a un horitzó electoral.

Catalunya, senyors i senyores diputats, ha decidit passar pàgina. Està cansada de mentides. Catalunya sap que el retrobament és el seu present i el seu futur, que consisteix en tornar a mirar-nos, tornar a escoltar-nos, tornar a trobar-nos. Aquí és on estarà el nostre grup parlamentari sempre.

No fa falta repetir un fracàs. Hi ha alternativa. I jo em comprometo a treballar per construir-la i per encapçalar-la. I vull fer-ho des del diàleg i pensant en el conjunt de la societat. Els i les socialistes som garantia de solvència i de bon govern, imprescindibles per garantir la reconstrucció social del país, la seva reactivació econòmica i la concòrdia. Catalunya no pot esperar més. Catalunya mereix ja un govern millor.

El meu grup votarà «no» a la seva candidatura a la investidura.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Gemma Geis, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Gemma Geis i Carreras

Bon dia a tothom. Molt honorable presidenta Borràs, membres de la Mesa del Parlament de Catalunya, diputats, diputades i totes les persones que estan seguint aquest debat d'investidura aquí al Parlament de Catalunya... I benvolgut vicepresident Aragonès, candidat a la presidència de la Generalitat, volem agrair-li, en primer lloc, el to del seu discurs i la voluntat de trobar un punt d'acord, a fi i efecte de..., aquest punt de trobada que és aquest acord de legislatura. Vostè ha fet referència dues vegades a la paraula «sacsejada» i crec que, en aquesta sacsejada que vostè planteja per al país, Junts per Catalunya ha de tenir un paper preeminent. Però, d'altra banda, en aquest acord de legislatura, vostè sap que no hem arribat encara a un acord per poder votar favorablement la seva investidura i avui ens hem d'abstenir.

La meua intervenció, l'article bàsicament en tres eixos. Un primer eix que fa referència a un acord de la legislatura de la recuperació econòmica, sanitària i social, un acord per posar-lo al servei del país, del seu teixit econòmic i del futur del país. Un segon acord per a la legislatura del 52 per cent, un acord per assolir un mandat inequívoc de les urnes: la independència de Catalunya. I un tercer eix que són els motius que fonamenten l'abstenció de Junts per Catalunya.

Però ara volem fer una sèrie de consideracions respecte a les negociacions. En primer lloc, ens veiem obligats a dir-l'hi avui i a fer aquest discurs, que no ens hagués agradat fer, l'hi ben asseguro. De fet, exactament és això quan divendres passat li vam demanar que no celebréssim la segona sessió del debat d'investidura fins a tenir un acord dels setanta-quatre diputats i diputades. Amb aquesta determinació, per això també li volem reiterar el nostre compromís per seguir treballant perquè aquest pacte que el país necessita arribi al més aviat possible. I crec que hi som més a prop des de divendres, i estic segura que no esgotarem el termini establert.

En aquest sentit, ens agradaria deixar clar una sèrie de consideracions, abans que algú tingui temptació d'etiquetar-nos d'allò que no és: ni juguem amb dates per tactivisme ni posem en dubte qui és el candidat, i encara menys volem propiciar l'espantall d'una repetició electoral.

Des de la nit del 14 de febrer, hem expressat la nostra predisposició a arribar a un acord de legislatura, perquè forma part del nostre ADN. De la mateixa manera, hem manifestat des de principi, per activa i per passiva, que vostè ha de ser el 132è president de la Generalitat de Catalunya, però vostè sap perfectament que ningú li proposarà ni li imposarà tuteles des de Junts per Catalunya, ni menys des de l'exili, si és investit president. Sap perfectament que, des del primer minut, a les propostes que ha tingut sobre la taula deixàvem meridianament clar que la seva presidència i l'acció de governar quedaven al marge de la proposta de direcció col·legiada de l'independentisme.

Senyor Aragonès, no confongui ni els seus electors ni aquest Parlament. Sigui valent i assumeixi vostè que vostè té la responsabilitat de trobar els acords amb Junts per Catalunya si vol el nostre suport, i no només demanar-nos responsabilitat. La nostra responsabilitat hi serà, però el que cal és la seva flexibilitat –perquè reconeguem que només té trenta-tres diputats i diputades i no seixanta-vuit–, que reconegui respecte al nostre programa electoral, avalat amb trenta-dos diputats i diputades, perquè aquest acord sigui possible per a la igualtat i per a la independència.

D'altra banda, quan vostè feia referència a un sol poble i feia referència a que hem de governar per a tothom..., i crec que hem trobat també un punt de trobada, perquè en el discurs del president Puigdemont d'investidura també hi feia referència. Ell deia: «El país, no ens oblidarem mai, som tots. Catalunya és inclusiva, que és quan és més forta, que per això és diversa en cultures, en llengües, en costums, en

creences. El seu paisatge l'han fet generacions de catalans, des dels qui pertanyen a famílies arrelades en els temps fins als qui hi acaben d'arribar.» I aquest també és el país que nosaltres coneixem, el país que ens ha de permetre arribar a un acord.

Segurament, senyor Aragonès, sap que no estem en condicions i no hem pogut tancar aquest acord d'investidura perquè ens ha mancat temps. De manera legítima, vostès van destinar les primeres setmanes a cercar un acord de la via àmplia amb altres partits, que ha resultat ser un acord estèril. Nosaltres no hem vetat cap força política –nosaltres no n'hem vetat cap. I després ha improvisat un acord d'esquerres entre independentistes que respectem, però que entenem que cal, al més aviat possible, arribar a un acord entre els setanta-quatre diputats independentistes.

Treballarem amb discreció, amb responsabilitat, sense retrets públics, perquè dificulta que les negociacions arribin a un bon port, però també li advertim que treballar amb pressions..., no crec que siguin bones companyes de viatge. I també hem de recordar que les eleccions estaven inicialment previstes per al 30 de maig, que segurament fins al juliol no haguéssim tingut un executiu.

I, com vostè feia referència, ahir el Govern, amb el conseller Tremosa i el Chakir, van arribar a aquest acord amb Endesa per condonar el deute..., Chakir el Homrani –perdó–, el conseller Chakir el Homrani, per condonar el deute a 35.000 famílies vulnerables. En aquest cas, gràcies a aquesta iniciativa d'entitats i associacions que van presentar una iniciativa legislativa popular per lluitar contra la pobresa energètica.

Aquest acord a què s'ha arribat per part dels consellers amb Endesa crec que és una prova o mostra que aquest Govern, encara que estigui en funcions, està vetllant pels interessos econòmics, socials i per les necessitats que té el país. Per tant, aquesta pressió d'interinitat crec que, amb exemples com ahir d'aquest Govern, doncs, crec que decauen, i, per tant, ens han de permetre forjar aquest acord estable. Les eleccions del 14 de febrer són una oportunitat que no podem desaproveçar i una responsabilitat que no podem defugir. Junts per Catalunya es deu a 570.000 catalans i catalanes que van fer confiança al full de ruta de Junts per Catalunya i a les propostes del seu programa electoral.

Li feia referència a un primer eix, a l'eix de la recuperació econòmica, sanitària i social del país. I permeteu-me que m'adrexi a totes aquelles persones que estan preocupades perquè volen vacunar-se al més aviat possible; a tots aquests autònoms, petits i mitjans empresaris, que viuen en la incertesa de l'endemà; a aquelles persones que han perdut part del seu estalvi; a aquelles persones que veuen com la llista per operar-se no s'escurça; a tots aquells que fa mesos que no veuen els seus pares o avis per precaució, i a tots aquells mestres que fan que la seva classe sigui una bombolla per a tots els nens i nenes que veuen el patiment a casa, i també a aquelles persones que han perdut la feina o que estan en un ERTO; a totes i a cadascuna de les persones de la llarga cadena de professionals de la sanitat que ho estan donant tot des de fa molt temps, estem al seu costat.

Som molt conscients de totes i cadascuna d'aquestes delicades realitats, perquè les tenim al nostre entorn. La situació és prou complexa, delicada i seriosa com per dedicar-se a fer volar coloms o fer partidisme. El moment requereix serietat, serenor, visió de present, però també de futur; requereix valentia, imaginació i ambició col·lectiva.

Catalunya necessita aplicar amb solvència polítiques per a la reactivació econòmica: de suport al sector turístic afectat; d'impulsar energies renovables per arribar al cent per cent el 2050 amb consensos de país, però sense moratòries; d'executar la reforma urgent del sistema de salut que els han proposat els experts; d'aplicar un pla de reobertura segur als sectors afectats; de protegir el tercer sector; d'aprofitar les potencialitats de la col·laboració públicoprivada; de transformar el Servei d'Ocupació de Catalunya; d'accelerar l'FP dual; d'incrementar la inversió en R+D+I en els països avançats de l'1 i mig al 3 per cent. Aquest és també el nostre model.

Un pacte a què també ha de fer referència, que vostè crec que ho ha fet..., a la Catalunya sencera vostè feia referència. Necessitem també un acord que faci referència a la diversitat del territori i a la realitat dels Pirineus. Nosaltres defensem enfortir la qualitat dels serveis públics, més enllà de la forma de gestió d'aquests serveis. Defensem un model d'educació i d'escola pública i de la nostra llengua catalana; que calen polítiques contra l'atur juvenil i, sobretot, també polítiques en favor de les dones, sobrecarregades pels efectes de la pandèmia, amb múltiples limitacions inexplicables en ple segle XXI. Un país que renuncia a la meitat del seu potencial és un país sense futur.

Aquest, senyor Aragonès, candidat Aragonès, és el projecte de Junts per Catalunya, avalat amb trenta-dos diputats i diputades, que dista molt de l'acord que vostès van fer amb Esquerra i la CUP, que considerem polítiques que no ens plantegen aquest marc de solvència per a la reactivació. També ens preocupa l'impacte pressupostari d'aquest acord. Per exemple, l'economista Germà Bel feia referència a l'impacte pressupostari de 4.200 milions d'euros de l'aplicació de la renda garantida universal. Ens sentim lluny d'aquest projecte de país que han pactat amb la CUP.

Entro, per tant, en aquest segon eix de la meva intervenció: un acord per a la legislatura del 52 per cent. La ciutadania ens ha fet un encàrrec clar, i ens pertoca trobar la fórmula per donar-hi compliment. No ho podem deixar per a una propera generació. La independència no és un objectiu final, sinó una eina indispensable per garantir el futur de Catalunya. Necessitem totes les eines per poder fer front a les necessitats actuals i de futur. Per això demanem que aquesta legislatura sigui la suma de la intel·ligència de totes les estratègies per assolir la llibertat del nostre país. L'acord és cessió, i vostè ho sap, senyor Aragonès, que nosaltres ho estem fent. Ho fem amb la taula del diàleg, malgrat el nostre escepticisme. Però la cessió ha de ser recíproca. I també ha de ser la legislatura de la concreció, i ens manquen alguns punts importants sense els quals és impossible fixar rumb. I sense rumb no arribarem enlloc.

Al seu programa electoral i també en el seu primer discurs d'investidura parlava de la necessitat de forçar l'Estat espanyol a resoldre democràticament el conflicte polític i d'acceptar l'amnistia i el referèndum com a úniques vies per resoldre el conflicte amb Catalunya. És un desig i una visió compartida, però no podem viure dels desitjos, és l'hora de la concreció. El nostre interlocutor ha deixat meridianament clar que no té cap intenció de resoldre aquest conflicte per la via política; no en té cap necessitat. La seva oferta de diàleg se sustenta sobre la base de no parlar ni d'amnistia ni de referèndum pactat. De fet, de l'amnistia ni tan sols s'ha permès que se'n debati al Congrés dels Diputats en un lamentable tallafocs demofòbic de la mà del PSOE, VOX, PP i Ciutadans. Si vol una imatge gràfica, quan parlem de mur, és exactament aquesta. La promesa de la reforma de la sedició és cada cop més irreal, tal com ahir afirmava el ministre Iceta. I el referèndum pactat, que seria la solució lògica i democràtica, està més que descartada per part de l'actual Govern espanyol.

Davant de totes aquestes negatives, que no són, ho repeteixo, una intuïció, sinó que són una certesa, la nostra pregunta és què farem per trobar una solució –no demà, no demà passat ni el 2023, sinó avui–; com generem aquesta necessitat davant de qui no la veu; com ens preparem; com, amb paraules amb què vostè hi ha fet referència al debat d'investidura, fem inevitable l'amnistia i el referèndum; quins són els plans de contingència per no haver d'improvisar davant de cada previsible negativa de l'Estat; com actuem davant de cada onada de repressió. Crec que aquestes són qüestions raonables, que ara és un moment de plantejar-nos-les i que no podem continuar avançant si no tenim un acord conjunt estratègic.

Aquests darrers tres anys han estat molt complicats, i la repressió, amb tota la seva força i crueltat, no ha fet més que posar-ho difícil. I seré molt clara: el desacord independentista no és viable –el desacord independentista no és viable. Ens neguem a ser la generació de polítics que no han estat capaços de posar-se d'acord davant uns

resultats que passen la barrera internacional del 50 per cent; no volem ser aquesta generació. Som capaços de tornar-nos a mostrar la nostra millor versió. No volem fer un govern autonomista, sinó un govern per fer la independència. Hem d'articular mecanismes que ens aïllin dels intents de separar-nos, perquè hi haurà intents perquè els nostres camins es separin. La desunió és la victòria de la repressió. Creiem fermament que a l'independentisme no li sobra cap lideratge, sinó al contrari, ens necessitem tots i totes. I és sobre aquesta convicció que hem de teixir les confiança necessàries per seguir avançant, amb generositat i empatia. Hem de potenciar les nostres fortaleses i resoldre les nostres debilitats. Crec que vostè, en aquest segon debat d'investidura, també ha fet referència a aquestes fortaleses i a aquestes debilitats.

La setmana passada, a la reunió del grup parlamentari, el conseller Turull ens deia que els deu dies abans previs a l'1 d'octubre vam viure el període de més unitat d'acció i d'unitat en el govern legítim, i tots en vàrem veure els resultats: un poble alçat, votant, decidit, ferm, determinat i sense por. Quan diem que ho tornarem a fer estem dient això; és exactament això el que està dient Junts per Catalunya: que ho vol tornar a fer, que vol sumar amb les forces independentistes d'aquest país.

En aquests tres anys hem viscut, els diputats i diputades, aquest esperit d'unitat en alguns moments, amb la caputxinada, amb la vaga de fam, amb la proposta de resolució del mediador, amb la llei de l'amnistia o el dia que vam conèixer la sentència del Tribunal Superior de Justícia, o el dia que estàvem a Alemanya quan el president Puigdemont havia sortit de la presó. Aquests moments d'unitat són els que volem construir des de Junts per Catalunya, perquè aquests són els que ens representen i aquests són els que estem disposats a cedir i arribar a tots els acords perquè aquesta barrera internacional del 50 per cent no la desaprofitem; no la desaprofitem al servei del país, al servei de la nostra gent. Aquest és el nostre punt de vista.

I, finalment, l'últim eix: per què ens abstenim. Crec que és important també deixar-ho clar. Ens abstenim, però amb la voluntat d'arribar a un acord. Cal un acord que garanteixi la recuperació econòmica i que apliqui el mandat del 52 per cent. No ens interpella l'acord bilateral..., el respectem i és legítim, però no ens interpella l'acord bilateral a què han arribat la CUP i Esquerra. Entenem que cal una força parlamentària de setanta-quatre diputats i diputades. I nosaltres en aquest treball, amb metodologia de treball conjunt, hi sumarem, arribarem a acords, i crec que també tenim punts de trobada amb les forces independentistes. Però aquest acord bilateral..., nosaltres no ens podem sentir..., no el podem defensar, i crec que és legítim.

Nosaltres volem un acord on se sentin representats els 575.000 vots dels catalans i catalanes que van votar Junts per Catalunya. I, també, aquesta estratègia prioritària de començar la negociació amb altres forces parlamentàries amb menys suport parlamentari podem afirmar que ha estat, certament, estèril.

Finalment, tercer punt per arribar al que justifica aquesta abstenció: pactar un acord estratègic a Europa. La feina de l'exili –vostè hi fa referència– amb el president Puigdemont al capdavant ha aconseguit les majors fites de l'independentisme en aquests darrers tres anys, amb la internacionalització del conflicte i posant contra les cordes la injustícia espanyola als diversos països de la Unió Europea, amb victòries judicials que han esdevingut victòries polítiques. N'hem vist un exemple, fa pocs dies, amb el revés del Consell d'Europa a l'Estat espanyol per la presó de Jordi Cuixart.

Quatre: cal concretar una unitat d'acció a Madrid per a la defensa dels interessos dels catalans i catalanes. Dia rere dia veiem proves d'aquesta necessitat; veiem que, dia rere dia, els acords amb el Govern espanyol són líquids. Així, per exemple, es van votar pressupostos a canvi d'una gestió descentralitzada de fons europeus, que finalment no està assegurada i que la votació del PSOE va necessitar el suport de VOX. Nosaltres som aquí per defensar els interessos dels catalans i catalanes, i vostè, si és investit president, hem d'estar al seu costat per fer unitat a Madrid per defensar els interessos dels catalans i catalanes. Com a president, hi hem de ser. I, per

tant, fa falta aquesta unitat a Madrid. I per continuar denunciant les infraestructures necessàries que Catalunya necessita i que afecten la competitivitat de les nostres empreses, l'existència d'aquest dèficit fiscal asfixiant, l'incompliment del pagament de la disposició addicional tercera. Tot això, Aragonès, quan sigui president..., no podem arribar a Madrid amb aquesta desunió en la defensa dels interessos de Catalunya. I, per tant, Junts per Catalunya vol sumar en aquest sentit, perquè hi hagi aquesta unitat d'acció a Madrid per defensar els interessos dels catalans i catalanes.

I, malauradament, ahir en vam veure una nova prova amb la llei Celaá, que no blindava la immersió lingüística. Recordo com l'ara presidenta Borràs, en aquell moment portaveu de Junts per Catalunya, va denunciar al Congrés dels Diputats que no blindava la immersió lingüística. Jo mateixa recordo, parlant als passos perduts amb tres juristes, de les esmenes, que era possible acotar-les més jurídicament.

Doncs això és una constatació que cal unitat d'acció a Madrid, i quan hi hagi un impacte, quan hi hagi una agressió, poder també donar una resposta conjunta i no haver d'improvisar. Cal passar del pacte màgic al pacte efectiu. Creiem que això no pot continuar així, creiem que hi ha d'haver una unitat estratègica, i a més a més creiem que hem de donar aquest suport a la candidatura a la presidència de la Generalitat quan s'hagi de defensar aquests interessos dels catalans i catalanes a Madrid. Separats i amb pactes que no es compleixen o amb mals pactes, creiem que no és el camí.

I, finalment, un altre motiu per a l'abstenció, i que esperem i treballarem perquè això canviï, però no podem invertir-lo com a president sense tenir un acord de legislatura, un acord de govern que descriu quines són les polítiques, quines són les lleis que cal aprovar, que faci referència a la distribució de competències i a la distribució de responsabilitats del Govern.

El 2017, segurament vostès tampoc no ho haguessin fet si tot això no hagués estat tancat, i treballarem perquè pugui tancar-se. Per això, cal seguir treballant perquè en els pròxims dies i setmanes, al més aviat possible, tinguem aquest acord de legislatura, de recuperació econòmica, social i sanitària del país, per avançar cap a la independència.

Som més optimistes perquè sabem que hi han hagut moviments de desbloqueig que s'hauran de reafirmar, i també hem escoltat el seu debat d'investidura avui. I, per tant, som optimistes, però cal continuar treballant. Perquè vostè ja té la nostra confiança, el que necessitem és construir acords perquè la seva presidència tingui un rumb clar i la confiança i la lleialtat sigui present al llarg d'aquesta legislatura.

I quan parlem d'un acord de legislatura –i amb això acabo–, estem parlant de construir, del model de país que volem. I vull fer referència a una cita del discurs d'un dels meus referents personals i professionals també, que és l'arquitecta d'Olot dels RCR, la Carme Pigem, durant l'acceptació del seu Premi Pritzker, o premi Nobel d'arquitectura al Japó, que va dir: «L'arquitectura és l'art de materialitzar somnis al llarg d'un viatge.»

Candidat Aragonès, volem arribar a aquest acord de legislatura, volem iniciar aquest viatge cap a la recuperació econòmica, cap a la recuperació del país, cap a la independència de Catalunya i amb la suma de les tres forces independentistes. I en això ens tindrà al seu costat.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula el senyor Ignacio Garriga, president del Grup Parlamentari de VOX a Catalunya.

(Alguns diputats abandonen la sala.)

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, presidenta. Le reconozco que no nos preocupa que muchos de ustedes abandonen la sala cuando algún diputado de VOX sube a la tribuna de oradores o

que escenifiquen con carteles, mancillando una institución como es esta, que es el Parlamento de Cataluña. Demuestran realmente su desprecio por la democracia y la pluralidad política. Pero es algo propio del separatismo y la izquierda, lo sabemos, que es huir hacia adelante sin hacer frente a los problemas, mientras negocian, porque eso sí que lo hacen, para avanzar en esa ensoñación republicana que ha llevado a Cataluña a la división, a la ruina y a la miseria.

Su teatro, porque es un auténtico teatro, les deja en evidencia delante de cientos de miles de catalanes que les han votado en algún momento y que seguro que no lo harán nunca más, y cientos de miles más que, aunque en las últimas elecciones quizás les votaron, les aseguro que no lo volverán a hacer, porque son incapaces de proponer nada para Cataluña y para el futuro de las familias y los trabajadores. Por eso pretenden ustedes amordazar a la principal fuerza de oposición nacional en este Parlamento que habla de los problemas reales de los catalanes.

Un teatro, sí, el del separatismo, que nos hace perder el tiempo, día sí y día también, en esta cámara y en la calle. Un candidato a la presidencia de la Generalitat, el señor Pere Aragonès, que no es más que el títere de Oriol Junqueras, como la señora Borràs del huido Puigdemont. Y trasladan al Parlamento de Cataluña la pugna entre Lledoners y Waterloo. En resumen, una batalla partidista por el mando y no por el interés general del conjunto de los catalanes.

Señor Aragonès, escuché con interés su discurso del pasado viernes y su intervención de hoy, créame, pero le reconozco que sin ninguna esperanza en que usted, de una vez por todas, presentara alguna propuesta para Cataluña. Pero le reconozco que al menos esperaba que hubiera aprendido de la lección del golpe de estado del 1 de octubre y de las nefastas consecuencias que el separatismo institucional ha tenido para los catalanes. Pero nada de eso. El señor Aragonès ha repetido como un mantra la idea de conflicto político, una mentira que mil veces repetida no deja de ser una auténtica falsedad. Porque, no, en Cataluña no existe ningún conflicto político. Y lo repito: en Cataluña no existe ningún conflicto político. Existe un grupo de políticos, algunos presos, otros huidos y otros presentes en esta cámara, que han subvertido el orden constitucional y utilizan las instituciones para impulsar su agenda de ruptura (*alguns aplaudiments*), el delito más grave de nuestro ordenamiento jurídico.

Y le reconozco que no descarto que Pedro Sánchez indulte a los presos golpistas –no lo descarto. El separatismo de izquierda comparte plan desde hace décadas y la salida de prisión de Oriol Junqueras y compañía seguramente dependerá de los intereses políticos del Gobierno Socialista. Y ahí espero, señoría, que cuando los intereses de Sánchez y el separatismo confluyan una vez más esté del lado del orden constitucional, como ha parecido expresar hoy aquí en esta tribuna; si no, veremos que su discurso aquí es pura impostura.

Decía, el señor Aragonès, que hoy ser catalán es querer formar parte de un proyecto colectivo común, de una sociedad de derechos y libertades, abierta, plural, donde todo el mundo, venga de donde venga, es bienvenido. No existe una única forma de ser catalán y ustedes no tienen el monopolio de la catalanidad, al contrario, sentirse español es la forma más natural de ser catalán, señor Aragonès.

Decía, además, el señor Aragonès, derechos y libertades, y lo ha repetido en muchas ocasiones. Pero, ¿para quién, señor Aragonès? ¿Para las familias que no pueden escolarizar a sus hijos en castellano? ¿Para los hosteleros que son multados por rotular en español? ¿Para los trabajadores que no pueden acudir a sus puestos de trabajo cuando ustedes deciden cortar el transporte público o la Meridiana? ¿Para los catalanes que sufren en sus barrios los efectos de la inmigración ilegal? ¿Para las ancianas que son robadas en algunos casos por los menas? ¿O para los miembros del Cuerpo Nacional de Policía o la Guardia Civil a quienes ustedes niegan la vacunación? (*Alguns aplaudiments.*)

Hablaba también de una sociedad abierta y plural. ¿Plural? ¿Plural para atacar los actos de otras formaciones políticas y acosar a los miles de catalanes que no

comparten su farsa ideológica? ¿O para los andaluces, extremeños, gallegos que han venido a nuestra tierra y son permanentemente atacados por ustedes llamándoles «charnegos»?

Los únicos que son bienvenidos en la Cataluña del separatismo son los inmigrantes ilegales, que en muchos casos vienen a delinquir y a convertir nuestros barrios, nuestros pueblos y nuestras ciudades en escenarios de robos, asaltos, agresiones y violaciones. Inmigrantes ilegales, que no los que vienen de manera legal a trabajar y a contribuir a levantar nuestro pueblo. Ellos son perfectamente bienvenidos, porque vienen a sacar adelante nuestra nación.

Ni derechos, ni libertades, ni pluralismo. Su proyecto es la mayor desgracia para Cataluña; una condena para generaciones y generaciones de catalanes obligados a crecer, a formar una familia en un ambiente de opresión política y social. Deberían pedir perdón a los catalanes por todo lo que han hecho y marcharse, pero créanme, marcharse para siempre. (*Alguns aplaudiments.*)

Cataluña vive la mayor crisis sanitaria, económica y social de su historia reciente. Y los miles de catalanes que se sentían abandonados por la Generalitat no habrán encontrado palabras de consuelo en su discurso, señor Aragonès. Una crisis sanitaria ante la que no han estado a la altura. Convirtieron en morgues las residencias de ancianos, lideraron el número de contagios de profesionales sanitarios, y ahora, con un plan de vacunación fallido, lleno de incertidumbres y de mentiras. Y sus propuestas para reforzar las estructuras sanitarias y aumentar el ritmo de vacunación se limitan a hablar de más independencia. Su sinceridad le reconozco que me avergüenza, señor Aragonès: subir a la tribuna del Parlament para admitir que no van a reforzar el sistema sanitario, que no van a blindar la salud de los catalanes y que no van a destinar los fondos de todos los ciudadanos a garantizar su bienestar en plena crisis sanitaria.

Tienen la responsabilidad de salvar vidas. Tienen la responsabilidad de salvar la temporada turística y con ella empleos, empresas, familias. ¿Van a terminar con el despilfarro político? No. ¿Van a cerrar TV3 y dejar de pagar salarios millonarios a políticos metidos a tertulianos? No. ¿Van a acabar con las subvenciones a amigos y a organizaciones separatistas? No. Una vez más, los separatistas, protegidos, y los catalanes, abandonados. (*Alguns aplaudiments.*)

Estamos en medio de una crisis económica sin precedentes. Y lo suyo no es ni proponer ni favorecer una fiscalidad dinamizadora, garantizar la seguridad jurídica, sino prohibir, ahuyentar a las empresas y ahondar en la asfixia fiscal. Prohibir a los hosteleros abrir y a los trabajadores desempeñar sus funciones profesionales. Y ahora promete 700 millones de euros en ayudas. Pero díganos, ¿ocurrirá como con las ayudas a los autónomos, que se daban en una web que se colapsó y que no llegó ni al 10 por ciento de quienes tenían derecho a ella?

Además, ha dicho –lo dijo el viernes– que va a salir a los mercados a buscar fondos. ¿Cuáles, señor Aragonès? Si la solvencia crediticia de Cataluña es la peor valorada de todas las comunidades autónomas y la deuda catalana es la única que las agencias califican como bono basura. En eso han convertido Cataluña. De ser el motor económico de nuestra nación, liderando entre otros el sector industrial, a ser calificado como bono basura en los mercados internacionales. (*Alguns aplaudiments.*)

Su proyecto de Cataluña, que por supuesto enmendamos a la totalidad, es el que nos ha llevado a crecer por debajo de la media española y europea, que el PIB cayera un 11,5 por ciento en 2020 y que entre un 25 y un 30 por ciento de las pequeñas y medianas empresas que hay ahora mismo en Cataluña, según las previsiones de su actual consejero, el señor Tremosa, están condenadas al cierre.

Inmersos en una crisis social con más de medio millón de parados, una tasa de paro juvenil del 38 por ciento y un 35 por ciento de niños en situación de pobreza o exclusión social en Cataluña, hemos tenido que ver como usted, señor Aragonès, daba las gracias a la CUP, el mayor riesgo para la prosperidad de los catalanes. Us-

ted decía: «Gracias por su generosidad y compromiso.» Un grupo violento, abiertamente democrático como es la CUP, contrario a la propiedad privada, que fomenta la ocupación, cuyos cachorros además destrozan Cataluña cuando pueden quemando contenedores, vandalizando la ciudad, hostigando y agrediendo a los catalanes que no piensan como ellos, esos son para usted un ejemplo de generosidad, como candidato.

Pero claro, es que ustedes son lo mismo. No hay diferencias entre el señor Aragonès, la señora Borràs o la CUP, responsables del violento ataque, entre otros, de mi mitin electoral en Vic, no sé si lo recordarán. Porque, ¿verdad?, unos tiran la piedra y otros esconden la mano. ¡Qué vergüenza! No hay mayor discurso de odio, señor Aragonès, que hacer pasar a los violentos por demócratas –no hay mayor discurso de odio que hacer pasar a los violentos por demócratas.

Y, sí, queremos poner orden en Cataluña y no nos importan ni sus insultos, ni sus etiquetas, ni sus carteles. Nos preocupan de verdad los catalanes que sufren sus consecuencias, los catalanes que están en las colas del hambre, las pequeñas y medianas empresas que están al borde de la ruina, y los catalanes que son acosados y asaltados por delincuentes. O los graves problemas derivados de la presencia del fundamentalismo islámico en nuestras calles y barrios, incompatible con occidente y que supone un grave riesgo para las generaciones futuras de catalanes.

Y, señor candidato, si hasta en Francia y Dinamarca, como le dije la semana pasada, se han dado cuenta, no sé a qué esperan ustedes a reconocerlo y poner freno a su doble ofensiva: social, en las calles y barrios, y violenta, en forma de atentados terroristas, como el que desgraciadamente sufrimos en Barcelona.

Catalanes, ahora me quiero dirigir a todos vosotros, a todos los que han visto desde sus casas, en muchos casos sin poder abrir sus negocios, cómo el separatismo vuelve a convertir las instituciones en un auténtico circo al servicio de la agenda de un huído y un preso. A todos los que miran a la clase política con enfado y perciben cómo a los que están llamados a goberarnos les mueve únicamente sus intereses, sus preocupaciones y olvidan las emergencias y necesidades de los catalanes corrientes.

Les quiero decir que hay esperanza y hay futuro para Cataluña a pesar de ellos, que VOX va a perseverar en la defensa del orden constitucional y en acabar con la emergencia sanitaria, económica y social que sufren tantísimos catalanes y a la que el separatismo y la izquierda es incapaz de hacer frente. Para todos aquellos que, como he dicho antes, intentan estigmatizarnos e insultarnos, les quiero dejar bien claro que no nos vamos a ir, ni nos vamos a callar. Y se lo repito: no nos vamos a ir y no nos vamos a callar. Vamos a liderar la reacción nacional en Cataluña y la oposición frontal a sus delirios ideológicos y a su agenda rupturista. Y estoy convencido que, más pronto que tarde, como dije el viernes pasado, los once diputados de VOX se convertirán en muchísimos más.

Y para terminar, antes de que la señora Borràs haga intervención a mi discurso, porque seguramente lo hará –y por desgracia no lo hará ante las imágenes y las simbologías que se han expuesto en la sede de la soberanía de Cataluña–, señora Borràs, le quiero decir, y también les quiero decir a todos ustedes que denunciar las consecuencias de la inmigración ilegal, de la presencia de menas en las calles o del fundamentalismo islámico en Cataluña no es un discurso de odio –no es un discurso de odio–, es señalar la realidad que vivimos en Cataluña, una problemática que sufren muchos catalanes y que va a más. Su silencio –su silencio– y la mordaza que quieren imponer a los que sí denunciemos las consecuencias de sus delirios les hace responsables de la oleada de violencia que sufre y sufrirá Cataluña.

Por nosotros no va a quedar, haremos todo lo posible para poner orden en Cataluña y señalar sus delirios ideológicos y el riesgo que suponen para la convivencia y para la prosperidad de todos los catalanes.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Efectivament, senyor Garriga, faré ús de la paraula només per fer un aclariment. Res no impedeix als diputats mostrar imatges o símbols des dels seus escons. I vull aclarir-li, respecte de la consideració inicial que m'ha fet, que una de les imatges que va ser mostrada l'altre dia no va ser una exaltació de l'esvàstica, sinó tot el contrari. La imatge que va ser exhibida és una imatge de Pere Català, l'autor d'aquest cartell encarregat per la Generalitat republicana l'any 1936, i el que mostra és l'espardeinya d'un mosso d'esquadra trepitjant una esvàstica. (*Aplaudiments.*) No només és un símbol de la Guerra Civil espanyola, sinó de la confrontació de l'humanisme contra el feixisme. (*Aplaudiments perllongats.*)

A continuació, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant... (*Veus de fons.*) Perdó, em demana la paraula, senyor Garriga? Per quin motiu me la demana?

Joan Garriga Doménech

L'article 90 possibilita als diputats poder fer una crida a observar el Reglament. El Reglament, en el seu article 39, estipula que la presidenta ha de mostrar imparcialitat. Vostè, cada vegada que parla el nostre president de grup, l'Ignacio Garriga, fa declaracions polítiques. Por favor, absténgase de hacer manifestaciones políticas para hacer cumplir el Reglamento.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Garriga. El senyor Ignacio Garriga m'ha interpellat directament. La presidència té, entre les seves atribucions, conduir la sessió. I a raó d'aquesta interpellació directa que m'ha fet, li he explicat que no va ser en cap cas una exhibició d'una esvàstica, sinó que li he contextualitzat de quina imatge es tractava. Ja està, moltes gràcies.

Joan Garriga Doménech

Per al·lusions del 87...

La presidenta

No, ja no té més l'ús de la paraula. Ja ha fet la seva intervenció per l'article, jo li he donat l'explicació. Ja no té ús de la paraula, senyor Garriga. Gràcies.

A continuació, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant, portaveu del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Avui, des de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar no venim a parlar d'un acord de mínims, d'un acord que no és estèril. Ja en vam parlar divendres. Si n'hem de parlar, ha de ser per ampliar-lo, concretar-lo i dotar-lo dels mecanismes necessaris per avaluar-lo. I no l'hem d'avaluar només les nou diputades de la CUP, o les trenta-tres d'Esquerra Republicana, sinó que l'ha d'avaluar la gent, la gent que vol deixar de veure la Brimo o l'ARRO desnonant, o la gent que vol deixar de patir per si Endesa els talla la llum.

No, avui no venim a parlar d'això. Els «radicals, sí, però no tontos» –en paraules del portaveu del Partit Popular– volem insistir en els reptes del país, de les necessitats i urgències de les treballadores i treballadors, i de com fer-hi front. En aquest segle XXI, la crisi sistèmica ja és una crisi civilitzadora. Per això no podem fer sempre el mateix, esperant resultats diferents. De fet, sempre és més fàcil criticar la situació existent que proposar una alternativa creïble. I en això estem. O aquí rau el debat d'avui. De nou, un debat fallit i no per responsabilitat nostra.

I davant d'una crisi de règim i tres anys de continuada excepcionalitat política, jurídica, penal i penitenciària, és el nostre deure posar les eines per revertir el procés de desmobilització, que l'únic que fa és possibilitar un pacte per dalt per sostenir un

règim caduc i autoritari. I és el nostre deure extreure lliçons de les limitacions de la política institucional en clau de gestió, de la gestió feta aquests darrers anys de legislatura fallida –d'on vostè, candidat, n'era el vicepresident–, però també de la gestió feta pels governs de coalició progressista, a l'Estat o a la resta dels Països Catalans.

El coronavirus ha posat a prova les eines de les que ens dotem com a societat per garantir la vida, i hem vist com no responen als interessos de la majoria. Mentre la gent treballadora arrossega ara les conseqüències de les receptes de la deutecràcia de la crisi del 2008 en forma de reforma laboral, de contractes temporals, segons Interimón, sabem que les mil persones més riques del món van trigar nou mesos a recuperar el que havien perdut per la crisi de la pandèmia.

I és que si les receptes del 2008 van servir per rescatar la gran banca i aplicar austeritat sota el dictat de la troica, els fons europeus ja s'estan dirigint cap a les empreses parasitàries de l'Estat, en una doble operació de *greenwashing* i de rescat sobre unes empreses amb beneficis multimilionaris. A més a més, segueixen un mateix patró que el 2008: retallades en clau de drets laborals i de pensions.

L'esquerra europea ha de dir prou a l'enèsim robatori, a plena llum del dia, de fons públics directes a les butxaques dels fons d'inversió i del capital financer que s'amaga darrere de les empreses que parasiten l'Estat i viuen d'escanyar la gent treballadora amb les factures de la llum, l'aigua o el gas. A quin costat es posarà el Govern de la Generalitat, de les empreses o de la gent?

I és que no qüestionar el sistema en si mateix i no qüestionar el conjunt de les institucions jurídiques, polítiques i econòmiques estatals només és garantia d'implementació de mesures insuficients, quan no regressives, que generen cotes més altes d'insatisfacció i desafecció política.

I deixin-me aquí fer una pausa i dirigir-me a qui parla de la «política útil» o qui s'escandalitza amb els antisistema. Senyor Illa, ja sabem que vostès, entre la gent i les elits, han decidit ser els majordoms de l'IBEX 35 i els vassalls d'una monarquia corrupta aliant-se amb el partit més corrupte d'Europa, com el Partit Popular, amb Ciutadans o el partit feixista de VOX. (*Alguns aplaudiments.*)

Al nostre voltant hi tenim repressió política, hi tenim persones que pateixen pels judicis que tenen pendents o persones pendents d'entrar a presó per defensar drets fonamentals. I, sí, molts acusats per la Generalitat: l'Adrián, el Marcel, el Garrobo, el Moisès, els del 27 i més. Al nostre voltant hi tenim gent desnonada, malgrat que el Govern de l'Estat i de la Generalitat han dit reiterades vegades que aturaven els desnonaments; gent pobra, gent, de fet, massa pobra que ni té accés a les molles de l'ingrés mínim vital o a la renda garantida de ciutadania; gent aturada que ha vist com durant mesos el SEPE els ignorava.

Al nostre voltant hi tenim gent que no troba en la sanitat pública el seu dret més preuat, després d'anys de saqueig de la «sociovergència». Al nostre voltant hi tenim homofòbia, lesbofòbia, transfòbia, creixent impunement. Al nostre voltant hi tenim víctimes de la violència de gènere atrapades en la precarietat i en els seus agressors; tenim violència de l'extrema dreta i del feixisme que alimenten aquestes discriminacions mentre són consentides pels poders. Al nostre voltant hi tenim gent patint perquè ha acabat empresonada a un CIE per una llei d'estrangeria que el Govern de l'Estat es nega a derogar o perquè es víctima del racisme i la xenofòbia. Al nostre voltant hi tenim recursos naturals en perill; tenim un territori massa devastat, senyor Calvet, i una bombolla del totxo que ens ofega.

De fet, en aquests moments 380.000 catalanes viuen amb uns ingressos inferiors a 350 euros al mes. És la pobresa severa. Aquesta nit 10.737 persones han dormit al carrer perquè no tenen on fer-ho. Cinc-cents setanta-cinc mil persones assalariades estan en risc d'exclusió. Un de cada tres infants viu en pobresa. Més de 780.000 persones a Catalunya han deixat de comprar medicines o seguir tractaments o dietes per problemes econòmics, senyora Vergés. Més de 430.000 infants a Catalunya viuen en situació de pobresa. Estem a final de mes, 30 de març. Aquests dies, més de

la meitat de la població té dificultats per arribar a final de mes. La gent gran que viu sola destina més de la meitat de les despeses anuals a habitatge i subministraments.

Per això, més enllà de mesures palliatives per fer front a la crisi social, sanitària i econòmica, el que cal és canviar la manera de funcionar. Els mecanismes d'assignació econòmica s'han mostrat inútils si el que es vol és garantir vides dignes, i això vol dir, com deia vostè, candidat, pa, sostre, treball i salut.

Per això, és indispensable un programa que doni resposta immediata a la situació de crisi social i política que vivim: crisi sanitària, habitacional i repressiva. Però també cal un programa que permeti avançar en el terreny legislatiu amb aquelles propostes que són essencials per millorar les condicions de vida de la gent i guanyar i blindar sobirania en diferents àmbits. Un programa social i econòmic de canvi polític com a horitzó independentista.

Renda bàsica universal, senyora Geis, no renda garantida universal. Renda bàsica universal com a redisseny fonamental de la distribució de la renda. L'habitatge com a dret bàsic i no com a bé de mercat. Un pla de sector públic nacional que blindi l'escola i la sanitat, que blindi els serveis essencials com l'aigua, la llum o el gas. Una banca pública al servei de l'economia productiva, les pimes i l'economia social i solidària, i una farmacèutica pública que veti els beneficis astronòmics de les farmacèutiques privades.

Som conscients de les limitacions de la institució autonòmica respecte al poder de l'Estat, i alhora som conscients que hi ha propostes polítiques àmpliament majoritàries a la societat catalana que no caben en el marc legal del règim. Hem vist, de fet, com, en els darrers anys, desenes de lleis aprovades al Parlament eren suspeses totalment o parcialment pel Tribunal Constitucional. Però no ens podem quedar en l'acumulació de greuges, no podem quedar paralitzades per la resignació, hem de convertir aquesta resignació en força per avançar.

El full de ruta independentista no es pot quedar tancat als despatxos o aïllat de les necessitats socials de la majoria. La CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, com ha fet sempre, tenim la mà estesa per avançar cap a la independència i l'exercici efectiu del dret a l'autodeterminació, i ho hem de fer de forma conjunta. Però ja n'hi ha prou d'utilitzar la unitat com a arma llancívola. La unitat no és una proclama ni se la pot adjudicar cap partit, perquè llavors no és unitat, és partidisme.

Com deia, existeixen propostes majoritàries al si de la societat catalana que ja tenen un suport organitzat al darrere, que són defensables físicament, com veiem cada matí aturant desnonaments, i que simultàniament xoquen amb els marcs constitucionals i supraestats. El que cal és generar els espais necessaris per poder abordar durant la legislatura els eixos de treball més específics, però, per altra banda, abordar aquells punts que sabem que poden fer avançar la legislatura com un pols de conflicte democràtic, simultani entre institució i carrer. Així el full de ruta passa per potenciar institucions populars, per tornar a generar aliances, mobilitzacions i processos de legitimitat del canvi polític que ha de suposar la ruptura amb l'Estat, acompanyats de processos de deslegitimació de l'Estat.

La CUP venim a desplegar i defensar fins a les darreres conseqüències un programa social de canvi polític que situï els interessos de la gent treballadora al centre de gravetat de la política catalana, situant així la república que volem, dotada de sobirania i propiciant així també l'agregació de majories populars al projecte independentista des d'una clau de defensa de condicions materials de vida. I, sí, venim a culminar un nou embat de ruptura amb l'Estat. En definitiva, el full de ruta independentista necessita un programa i una acció política de transformació social, perquè ja sabem que l'Estat avantposa els interessos de les elits a la garantia de drets bàsics, com hem vist, protegint els interessos dels fons voltors i negant-se a vetllar pel dret a l'habitatge regulant els lloguers. Per tot això, hi som i hi serem. Hem estat sempre amb qui vol parlar de les necessitats de la gent.

Avui celebrem que Junts comenci a parlar de polítiques socials. Però comencem malament si no s'obren a acceptar un acord de mínims. Perquè no hi ha acords estèrils –no hi ha acords estèrils– quan es parla de garantir drets. I la renda bàsica universal no es toca. I no perquè ho diguem nosaltres (*alguns aplaudiments*), sinó perquè és una eina bàsica per garantir, per primer cop, un mínim d'autonomia a la ciutadania d'aquest país, és la base de la llibertat republicana que alguns diuen defensar. Si no volen garantir aquests drets, expliquin com ho volen fer.

I Esquerra, ja n'hi ha prou de dir que tot va bé, perquè és evident que no. Siguen clars, la gent vol respostes. Nosaltres mantindrem la mà estesa per convertir aquesta legislatura en una legislatura de lluita pels drets de la gent i la llibertat del país, i mantindrem el puny tancat davant de qui vulgui confondre país amb partit, a qui no posi al centre la gent i el país, sinó que posi al centre els balls de cadires. La gent ni s'ho mereix ni ho permetrà. I nosaltres serem sempre al seu costat. Aquesta pot ser la legislatura d'un nou embat amb l'Estat, depèn ara d'Esquerra i de Junts que no sigui la legislatura de l'embat de la gent contra el Govern.

Avui tornarem a votar que sí. Però –per anar acabant– per avançar en un programa social que doni resposta a les necessitats del país, no es pot adoptar una estratègia governamentalista, una estratègia del vell peix al cove, una estratègia adaptada als escassos marges que permet l'Estat negociant les molles amb el Govern central. Perquè l'Estat no afliuxarà respecte a la repressió i la intervenció de la Generalitat. No és cap secret –i els discursos del senyor Illa en són una mostra– que el Govern espanyol no té cap voluntat ni d'obrir una via de resolució democràtica del conflicte ni de respectar la sobirania a l'hora no només de decidir sobre la independència, sinó també sobre les propostes de canvi social i aprofundiment democràtic que planteja la majoria d'aquest país.

Per això, el nostre repte i el nostre deure és empènyer el Parlament i el Govern cap a un marc de ruptura, cap a un procés d'acceleració de conquesta de drets. El poder és la capacitat de fer coses. I el poder popular és la capacitat de mobilitzar persones per a accions col·lectives voluntàries. I fora d'aquestes parets hi tenim la millor estructura que pot tenir aquest país: la seva gent. La gent que s'organitza, la gent que lluita, la gent que es manifesta, la gent que escriu, la gent que pensa, la gent que s'alça per tal de poder aconseguir que d'una vegada per totes es reverteixi un règim que manté privilegis indecents mentre expulsa la seva gent a la pitjor de les precarietats. I això: la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar avui ens comprometem a treballar, a mobilitzar i a organitzar-nos perquè guanyi definitivament l'esperança en aquest país.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i a petició del candidat senyor Pere Aragonès, faríem un recés de quinze minuts.

Reprendrem la sessió a les dotze i cinc minuts. Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i un minut i es reprèn a les dotze i onze minuts.

La presidenta

Si us plau, si seuen als seus llocs, reprendrem la sessió. (*Pausa.*)

A continuació té la paraula la senyora Jéssica Albiach, presidenta del Grup Parlamentari En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. I bon dia a totes i a tots. I dic «bon dia» per dir alguna cosa, perquè realment avui no és un bon dia. I no és un bon dia per a les que estem aquí, però tampoc és un bon dia per al país.

Perquè avui es torna a escenificar el bloqueig, l'oportunitat perduda d'avançar com a país; van passant els dies, les necessitats van creixent, i aquí seguim instal·lades en l'immobilisme. I també perquè si l'altre dia parlava d'humiliació de Junts a Esquerra, avui hem de parlar d'humiliació al quadrat, i em permetran que ho digui així. Una humiliació al quadrat, perquè veurem novament aquí una votació que no prosperarà, amb un candidat, el senyor Aragonès, que ja és la segona volta que es presenta. I també jo crec que és una humiliació al quadrat si mirem l'espectacle que hi ha hagut a les xarxes socials aquest cap de setmana entre els que se suposa que volen ser socis; un espectacle a xarxes baixant al fang i sense aturador.

I avui li he de dir, senyor Aragonès, que el seu no ha estat un discurs d'investidura. Avui ha sigut una nova reunió de negociació entre Junts i Esquerra, aquesta vegada en públic, amb totes nosaltres i també amb totes les persones que ens estan seguint des de casa. Perquè vostès ja no saben què fer perquè els reconeguïn la seua victòria, i perquè reconeguïn, també, les institucions de Catalunya. Vostè ha hagut d'insistir: «sense substitucions ni tuteles».

«Sense substitucions ni tuteles», aquest ha sigut el missatge en que avui vostè ha hagut d'insistir a aquells que se suposa que han de ser els seus socis. Davant, per un costat, l'amenaça del Consell per la República, però també perquè estem veient com Junts vol marcar l'estratègia, també, d'Esquerra Republicana –no del seu propi partit, sinó d'Esquerra Republicana–, pel que fa a la política a Madrid. Per tant, vostè ha hagut d'insistir avui: «sense substitucions ni tuteles».

I la veritat és que no sabem com acabarà ni quan acabarà, aquesta situació, que és lamentable, però sí que podem dir que el que comença malament, doncs, no acostuma a acabar bé. El que comença malament acostuma a acabar malament. I si veiem el que ha viscut Catalunya els darrers anys, doncs, jo crec que podríem estar totes d'acord, encara que siga només en això, en dir que la gent necessita i es mereix que fem les coses bé.

Tenim un escenari –perquè, a més, aquí també jo crec que podem coincidir totes, s'ha anat dient en les diverses intervencions–..., estem totes molt angoixades, estem totes molt preocupades per aquestes múltiples crisis que està patint el país. Però, tanmateix, tenim un govern en funcions que ja porta sis mesos –perquè volem recordar que vostès porten sis mesos en funcions–, un govern dividit i que el mateix president Torra va dir en el seu moment –i fa més d'un any– que no se sostenia.

Han passat quaranta dies –que també es diu ràpid, es diu aviat– després de les eleccions del 14 de febrer, i, senyor Aragonès, vostè s'entesta en pactar amb Junts, que no li reconeixen el lideratge, que l'estan amenaçant amb crear aquesta bicefàlia i que, a més, li volen marcar també quina és l'estratègia del seu partit pel que fa a la política de Madrid.

Alguns opinadors deien aquest cap de setmana –i jo crec que era una fórmula encertada–..., parlaven del *chicken game* entre Esquerra i Junts: una vegada més, a veure qui atura el cotxe, al final, abans de caure pel penya-segat. I aquesta situació la portem arrossegant des de fa molts anys. I aquesta vegada, en aquestes negociacions, tornem a estar en aquesta situació: el *chicken game*, a vore qui és l'últim que atura el cotxe abans de caure pel penya-segat. I el que està clar..., jo no sé qui acabarà guanyant, però si anem per aquest camí, el país segur que no.

I, a més, és que l'altre dia també tothom jo crec que en els seus discursos parlava molt de feminismes; parlava molt de feminisme, parlava molt de cures. Doncs jo crec que qualsevol cosa menys feminisme és el que estem veient en aquestes negociacions i en aquests debats d'investidura. És molt poc feminista. Jo diria que és el patriarcat en essència, no? Per maneres, però també perquè no s'està tenint cura, no s'està pensant en les necessitats que té la gent.

El divendres li demanava el senyor Batet, el president del Grup Parlamentari de Junts, a vostè, que avui no se celebrés aquest Ple. I, clar, vostè tenia un dilema: si acceptava la petició, guanyaven ells; si mantenia el Ple, donava un cop d'autoritat,

és cert. Però avui, si vostè no és investit, tornen a guanyar ells. I així tot. És un pols continu entre aquells que volen ser socis, tot i que els he de confessar que comence a pensar que això de que volen ser socis és més que qüestionable. Perquè, quan un vol ser soci, ho és i punt, i hi ha confiança. El que passa és que jo comence a dubtar de si veritablement vostès volen ser socis o el que passa és que estan atrapats i ningú s'atreveix a dir que això no anirà bé, però que s'han generat moltes expectatives i que volen estar al Govern com sigui.

I així portem molt de temps, molt de temps en aquesta cursa infinita entre vostès pel poder i pel relat. Una cursa que no porta enlloc més que a un govern –com ja vaig dir l'altre dia– que tindrà l'obsolescència programada. Un govern que és més del mateix, però pitjor, perquè aquesta vegada la motxilla ja està que rebenta, la motxilla ja està que vessa de retrets, de ressentiments i de malfiances.

I pensem també, totes les que estem aquí, que si nosaltres –i això ho comentem als passadissos, i ho sabem– estem cansades, estem esgotades d'aquestes dinàmiques i d'aquestes lògiques, que són tòxiques, que són paralitzants, com deu estar la gent que ens està veient des de casa i que està patint aquestes múltiples crisis a les que sovint ens referim totes i tots.

Doncs jo crec que la gent, des de casa, ens està mirant amb estupefacció, ens està mirant amb desgana i ens està mirant amb impotència i amb decepció, preguntant-se per què ens voten i per què ens paguen. Perquè a ells els costa molt, arribar a final de mes. I aquí estem, nosaltres, donant-li voltes a un tema que veiem que no avança i que probablement no acabarà bé, perquè només ens veuen entre quatre parets, incapaços de posar-nos d'acord. Perquè les lògiques dels partits, una vegada més, s'estan imposant a les necessitats del país. I perquè ells, malauradament, no tenen el privilegi que tenim les que estem aquí; ells no tenen el privilegi de poder quedar-se immòbils, d'estar bloquejats ni de defensar el «com pitjor, millor». I perquè, gràcies a ells i a elles, és el país, que està alçant-se, que està aixecant-se i que està avançant. Gràcies a la gent i, massa sovint –massa sovint–, malgrat els polítics.

Jo trobe que és un panorama desolador i estic, bé, bastant avergonyida, i em consta que no soc l'única que està avergonyida de tot el que està passant durant aquestes setmanes. Perquè, a més, tenim unes professionals sanitàries que estan fent més hores que un rellotge, que estan de voluntàries, també, per poder tirar endavant el procés de vacunació. Estem veient com la gent s'està reinventant. Com, per exemple, la cooperativa Àuria, que s'ha transformat en una empresa de cosmètica, gairebé en una farmacèutica, durant la pandèmia, i que està donant feina a 450 persones, 270 d'elles que tenen diversitat funcional. Com tenim les xarxes veïnals de suport mutu arreu del territori, que estan repartint aliments, que estan assessorant en habitatge, que estan ajudant a totes aquelles persones que tenen la barrera lingüística per relacionar-se amb l'Administració.

Hi ha una xarxa de cures antiracista que està enfocada a generar caixes de resistència dirigides a les persones migrades que no tenen papers o que tenen malalties cròniques o que tenen diversitat funcional; a totes aquelles mares que no tenen xarxes de suport; a les treballadores sexuals; a les treballadores de la llar i de les cures, que sabem en quines condicions precàries estan i que avui és el dia internacional de totes elles. I a elles ens devem, també.

Tenim treballadors i treballadores que estan lluitant i defensant el seu lloc de treball davant les deslocalitzacions, perquè manca lideratge públic. Però també estan defensant la seguretat laboral. Avui mateix, els treballadors i les treballadores d'Iqo-xe, a Tarragona, estan en vaga, perquè van morir tres persones en un accident. Aquí vam crear una comissió d'estudi per veure què havia passat, i han passat tots aquests mesos i encara l'empresa no ha canviat les mesures de seguretat laboral. I avui ells i elles s'han de posar de vaga perquè canvie alguna cosa.

Tenim les professionals de la cultura –el cinema, actors, actrius, la gent de producció, la gent de direcció– que està repartint cistelles d'aliments per a tots aquells

la cua en gestió de residus, a la cua en la reducció del plàstic d'un sol ús, a la cua en saber que ara necessitem més tramvies i menys autopistes.

No podem deixar passar aquesta oportunitat dels fons europeus, perquè, a més –i, a més, abans també ho han comentat les companyes de la CUP–, sabem que n'hi ha alguns que els volen utilitzar perquè *els de sempre* acaben capitalitzant i aprofitant-se i beneficiant-se d'aquests fons. Per tant, hem de fer-ho de manera democràtica, de manera participada, i que també hi puguem participar els diversos àmbits econòmics del país.

De la mateixa manera que va passar en altres moments de la nostra història, quan vam fer un pas de gegant en termes d'igualtat, conquerint drets per a la meitat de la població, ara, des de la nova Generalitat republicana, hem de seguir avançant en els drets de les dones. I l'altre dia s'hi va referir, vostè, i a mi em va alegrar, sincerament, quan va parlar de pobresa menstrual, quan va parlar de «feminismes», en plural. Però hem d'anar molt més enllà. I hi ha alguns temes..., els vaig dir l'altre dia, i ara hi vull tornar a insistir: sistema nacional públic de cures. Perquè vostès parlen de dependència, parlen de cures, però el que està clar és que ha de ser un sistema públic, ningú pot fer-se ric amb l'envelliment que mereixen els nostres avis i les nostres àvies. Igual que passa amb el dret a l'avortament al nostre país. Sabem que no està garantit en condició d'igualtat a tots els territoris. L'altre dia m'hi vaig referir i vull repetir-ho: Terres de Lleida, Pirineu i Aran.

De la mateixa manera que va passar en altres moments de la nostra història, quan vam fer un pas de gegant en termes de fraternitat o de llibertat nacional, ara la nova Generalitat republicana haurà de lluitar alhora pel dret a l'autodeterminació i per la possibilitat, també, d'una república plurinacional, perquè sense un no hi haurà l'altra, com sabia Companys.

I, per tant, aquesta és l'alternativa que nosaltres oferim. Ho vaig dir l'altre dia: aquest pacte està encallant, està bloquejant el país, ho veiem. La relació entre Junts i Esquerra Republicana està minvada per lluites constants des de fa molts anys. La motxilla està tan plena que els impedeix poder mirar al futur, i nosaltres els plantejem un govern i una legislatura amb esperança per poder afrontar tots els reptes que tenim.

Vostè l'altre dia parlava de sortir de la zona de confort. Jo crec que si vostè... A més, jo li deia que això era com molt de *coach*. Jo el que li vull dir és: si vostè vol ser el president de la Generalitat, seria el més semblant a un entrenador; doncs l'entrenador ha de donar exemple. I, per tant, igual que vostè demana a la resta que surtin de la seua zona de confort –i ja li vaig dir que nosaltres en sortíem cada dia–, nosaltres li demanem a vostè que surti de la seua zona de confort, perquè el que està intentant és repetir més del mateix, però pitjor.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació té la paraula el senyor Carlos Carrizosa, president del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Buenas tardes a todos, señoras y señores diputados. Señora presidenta, quería dirigirme a usted en primer lugar. Cuando usted ha hablado de la emergencia sanitaria, social y ha añadido la emergencia..., la supuesta emergencia democrática y ha puesto usted al mismo nivel a las mujeres muertas por violencia machista y a los muertos del Mediterráneo con los tres mil no sé cuántos represaliados que usted dice que hay en Cataluña, usted ha hecho algo repugnante. Y yo le pido que respete este Parlamento, señora presidenta.

Si usted quiere respeto institucional, respete las instituciones y respete a estos diputados. Y, cuando usted haga declaraciones como presidenta, cíñase a lo que dice

el artículo 39 del Reglamento y respete la neutralidad de su cargo. Si quiere ser usted respetada, respete su cargo, por favor. No hagan en este Parlamento la ley del embudo, que es que la presidenta habla lo que tendría que hablar el señor Batet o la señora Geis. Señora presidenta, cíñase a su función institucional para no defraudar a los catalanes que piensan de otra manera.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

No, señora Borràs...

La presidenta

...li demano que s'atingui...

Carlos Carrizosa Torres

Si me va a contestar, paremos el reloj, señora Borràs.

La presidenta

Senyor Carrizosa, jo paro el rellotge, però a vostè li demano que s'atingui a l'article 88, de coherència del debat. Endavant.

Carlos Carrizosa Torres

Y yo a usted que, si quiere respeto, nos respete a nosotros, señora presidenta.

(Aplaudiments.)

Señor candidato, empezando ya lo que es propiamente la sesión de investidura, yo el viernes pasado le dije que tiene Cataluña bloqueada con Junts porque necesitan tiempo para repartirse sus chiringuitos y sus guerras de poder. Pero tal vez ha llegado ya la hora de que alguien le explique que no estamos en esta sesión de investidura para votar quién preside ese fantasmal Consejo por la República, sino para ver quién preside el Govern de Catalunya. Han llegado ustedes tan lejos en su desprecio por la autonomía que se han olvidado de darle a la presidencia de la Generalitat la dignidad que merece.

Yo el otro día estaba en TV3 y escuchaba a la señora Vilalta y a la señora Artadi debatir acaloradamente casi la mayor parte del tiempo acerca de los arcanos del Consell per la República, cómo se organiza, qué tiene que haber, qué... Yo he estudiado derecho y nunca he estudiado una invención, un artefacto como ese que se inventan ustedes y que les ocupa tanto tiempo, en lugar de los problemas reales de los catalanes.

A mí el Consell per la República me importa un rábano, se lo digo de verdad; es que me importa un pito. Allí espero..., mientras no decidan sobre las vacunas, mientras no decidan sobre el paro y mientras no decidan nada útil, hablen ustedes lo que quieran, y lo hacen dónde les da la gana, pero en la tele, que estén ustedes debatiendo sobre ese artefacto, la verdad, me parece indicativo de lo que está pasando en Cataluña.

Miren, ustedes se han olvidado de que gobiernan para todos. Es que un gobierno –un gobierno– tiene una responsabilidad adicional sobre el resto de gente que hacemos política. Porque yo puedo deberme a mis electores, pero es que ustedes no solo se deben a sus electores, se deben a toda la ciudadanía de Cataluña. Hagan que esto brille y que respandezca. La gran responsabilidad que ustedes tienen..., háganle honor, a esta responsabilidad.

Miren, ustedes están empantanados en a ver qué hacen con el señor Puigdemont, que es como una cosa molesta que tienen ustedes allí, que lo tienen como algo..., que no le acaban de dar una salida. Nosotros lo que queremos es lo que decía Montesquieu, que el poder refrene al poder. Y ustedes hablan mucho de la «mesa de chantaje» y del Gobierno ese paralelo que quieren montar en Waterloo. ¿Quién frena, según los principios de Montesquieu, a una mesa de chantaje sin encaje institucional o a un

señor que se monta unos chiringuitos en Waterloo? Eso no es democrático; eso no es democrático, no lo es.

No hay ninguna región del mundo que quede bloqueada en plena pandemia porque tiene que conformar dos gobiernos, uno de verdad, aunque sea un completo desastre, y otro paralelo, para satisfacer los egos y los orgullos heridos por las guerras partidistas.

Me van a permitir, como liberal que defiende el centro político, que les manifieste la ironía de que no tengo especial prisa para que ustedes constituyan un *govern* antisistema que tiene todas las trazas de que va a preparar un nuevo golpe. Y también me van a permitir un modesto consejo institucional, que es que sigan ustedes unos ciertos parámetros a la hora de formar gobierno, dejando de pelearse por los cargos y respetando y teniendo en cuenta la pluralidad de Cataluña. Esas renunciaciones de las que yo le hablaba, esas renunciaciones que exigen a los que van a gobernar para todos..., que no lo hagan pensando únicamente en las querellas que tienen con sus socios de gobierno en las competencias que tienen por sus mismos espacios, por los mismos espacios políticos o muy similares.

Mire, nosotros le vamos a pedir –ya que no va a salir un gobierno de aquí– que..., le exigiremos democráticamente que hagan sesiones de control en lo que quede de interinidad de su Gobierno. Necesitamos que ustedes, en las próximas semanas, hasta que sus socios de Junts per Catalunya decidan lo que van a hacer, no estén del todo democráticamente descontrolados.

Yo le estoy mirando todo el rato –le hablo a usted, señor Aragonès– y yo veo a un candidato que está cediendo ante los antisistema, que quieren arruinar Cataluña, para que, con esa sensación de «cuanto peor, mejor», se pueda preparar el caldo de cultivo para un nuevo golpe. Y también veo a lo que son los restos de la antigua Convergència exigiendo que se mantenga el tren de vida de un señor prófugo que declaró la república durante ocho segundos, que fue su mayor logro.

Y también veo, pues, lo que dicen los populistas de izquierdas o los populistas de derechas, que, bueno, quieren..., no valoran suficientemente la autonomía de Cataluña –unos quieren cargársela, otros quieren hacer una nación... En fin, ninguno aprecia nuestra pertenencia a la Unión Europea. Pero yo lo que no veo por ninguna parte es el sentido común y la defensa de las políticas moderadas y sensatas que nos puedan sacar de esta crisis.

Los oprimidos, los verdaderos oprimidos, yo no creo que sean en Cataluña estos supuestos represaliados que dice la señora Borràs, en los que supongo que se incluye ella, porque está investigada por trocear contratos, y supongo que, entre esos tres mil y pico, ella, como tiene esa tesis de que el Estado la persigue..., y por ser independentista..., pues supongo que se incluye en esos represaliados cienmilleuristas. Yo creo que los que están realmente oprimidos son aquellos que intentan trabajar y no pueden; aquellos hosteleros, aquellos comerciantes que lo han perdido todo o casi todo por intentar trabajar durante estos meses.

Yo le insisto a usted, como candidato, que hay enormes retos que afrontar en esta autonomía catalana y por parte de su presidente y de su Gobierno. Tenemos esas empresas fugadas –5.500. Tenemos quinientos mil catalanes sin empleo. Tenemos unos..., somos la comunidad autónoma, de largo, que tiene más impuestos propios y que más asfixia a las clases medias y trabajadoras con los tramos del IRPF. Debemos ser la locomotora de España, pero Madrid nos está superando en producto interior bruto. Todo esto ya se lo dije el otro día.

Tenemos que recuperar la inversión extranjera en Cataluña. Tenemos los problemas de seguridad. Somos los que más ocupación tienen. Tenemos que aumentar la plantilla a los Mossos y dotarles de más recursos, y lo que le están pidiendo precisamente los señores de la CUP es que haga usted todo lo contrario, descuidando a la gente que sí que quiere tener policías en sus barrios y que quiere tener un entorno seguro. Y ponen ustedes en peligro la escuela concertada. Ya se lo dije, todo esto, el otro día.

Nosotros creemos que esos acuerdos que quieren pergeñar ustedes y que ya hemos sabido un poquito de ellos, pues, son absolutamente desconectados de la realidad. Y nosotros, en Ciutadans, creemos que es más necesario que nunca que se proteja nuestro sistema de derechos y libertades, los intereses económicos de las empresas y de la actividad económica productiva y de los trabajadores, precisamente frente al nacionalismo, frente al populismo y frente a los antisistema.

Señor candidato, usted está construyendo su Gobierno sobre el populismo antisistema y el golpismo nacionalista. Y, además, ha aceptado autoimponerse un peaje para, dentro de dos años, irse a la papelera de la historia si no ha transigido con los chantajes y las traiciones que le exige la CUP para con la ciudadanía de Cataluña. Estos acuerdos del «todo vale para ser investido» le van a convertir en rehén en una escalada radical para sobrevivir a la cuestión de confianza.

Cuando Artur Mas decidió que *Convergència i Unió* debía invadir el espacio independentista que simbolizaba *Esquerra Republicana* e inició el *procés*, acabó en la papelera de la historia precisamente víctima de esa idea, porque los radicales de la CUP así lo exigieron. Y con el advenimiento de Puigdemont se inició una puja entre este y Junqueras para ver quién subía más la apuesta: con estructuras de estado, con referéndum ilegal, con declaración de independencia. Y cuando Puigdemont se inclinaba por convocar elecciones y evitar el 155 y todo el desastre posterior, la presión de la supuesta pureza de ustedes, de *Esquerra Republicana*, determinó que todos se acabasen lanzando al abismo.

Y, señor Aragonès, estas apuestas que están subiendo en esta fase de negociación en las fuerzas independentistas entre sí les apartan del sentir de la mayoría de los catalanes, de la gestión de los problemas reales, del Gobierno leal para todos, y les acerca irremisiblemente a ustedes..., ser rehenes de estas pujas entre el independentismo les acerca irremisiblemente a otro golpe a la democracia. ¿De qué sirve ser presidente si lo hace sometido al perpetuo chantaje de su propio partido, de *Junts per Catalunya*, de la CUP y de las tóxicas relaciones entre ustedes tres?

Yo creo que usted no es consciente de lo mal que van a ponerse las cosas en Cataluña. Va a ser el títere de una escalada radical que arrasará con las instituciones de nuestra autonomía. Esa escalada ya es evidente en otros ámbitos. En las universidades públicas, por ejemplo, donde los rectores quieren imponer el pensamiento único obligatorio y hacen propaganda en favor de los presos que se quisieron cargar el Estatut y la Constitución. Se trata de uno de los grandes déficits democráticos que tenemos en Cataluña, donde hay rectores que favorecen nada menos que el hostigamiento del disidente y anulan el pluralismo político.

También hemos visto cómo la escalada ha llegado a una institución que debería ser crucial para el desarrollo económico, que es la Cámara de Comercio, cuya presidenta ha valorado positivamente la entrada de la CUP en el Gobierno a pesar de las declaraciones que hoy ha hecho la señora Eulàlia Reguant, a las que después me referiré. Y, en definitiva, están promoviendo ustedes una escalada radical, desde todas las instituciones, para hacer creer a la ciudadanía que ser un auténtico catalán es defender el golpismo y defender el manifiesto Koiné.

Señor candidato, en su discurso del viernes habló usted de la catalanidad, un concepto inclusivo que tiene la virtud potencial de unir a los catalanes y ayudarnos a dejar atrás la confrontación provocada por el nacionalismo. Pero ustedes quieren imponernos una catalanidad distorsionada, que es la que sí ignora que la lengua castellana es parte indisociable de la cultura catalana. De la misma forma que el catalán es una lengua española, el castellano es una lengua catalana, y ustedes eso no lo aceptan –no lo aceptan.

El expresidente de su partido y *exvicepresident del Govern del tripartit*, Carod Rovira, comparó el castellano en Cataluña con el turco en Alemania. También relacionó en TV3 el *bullying* con los alumnos castellanohablantes. El otro día fui a TV3, y una tertuliana que iba en las listas de Puigdemont en las europeas me afeó el ha-

berme expresado en castellano. Y este reproche es la quintaesencia del nacionalismo lingüístico que ustedes defienden. Es sencillamente demencial que eso pase en la televisión pública de Cataluña, que tiene una sociedad intrínsecamente bilingüe. Mal puede defender la catalanidad quien aboga por la exclusión del castellano de la vida pública. Lo que ustedes propugnan es nacionalismo, y el nacionalismo es precisamente la negación de la catalanidad.

Señor Aragonès, por suerte, la sociedad catalana es mucho más respetuosa con su propia pluralidad que sus gobernantes. Y, en este sentido, déjeme que le diga que no puedo evitar sentir algo de alivio cuando veo que siguen ustedes sin llegar a un acuerdo. Porque sus antecedentes y lo que hemos ido conociendo, a través de la prensa, de sus negociaciones es para echarse a temblar. Siento alivio como ciudadano, porque sé que la sociedad catalana es resistente, es emprendedora y es industrial.

Y ayer, señor Aragonès, vi dos cosas que reflejan perfectamente esto que le digo: que la sociedad catalana, nuestros autónomos, nuestros emprendedores, nuestras empresas, siguen haciendo cosas importantes en el mundo a pesar del desolador panorama político que ustedes han dejado en nuestra comunidad.

Ayer estuve comiendo en un restaurante cerca del Palau Robert, y lo atendía un matrimonio originario de Perpiñán, y lo habían montado en agosto. Y me dijeron que habían montado otro en el paseo de Gracia, en un local que desgraciadamente se ha quedado vacío. Y yo les dije: «Qué valientes, qué valientes son ustedes.» Casi estuve a punto de darles las gracias. Y también..., esta es una de las cosas que me dio ayer..., pensé: «Bueno, menos mal.»

Y el otro día, también, vi la estrella de «la Caixa», diseñada por un catalán universal como Joan Miró, en Madrid. Es la constatación de que la cooperación entre Cataluña y Madrid, entre catalanes y madrileños, sigue siendo fuente inagotable de progreso económico y social. Esta fusión entre «la Caixa» y Bankia –ya están los de la CUP nerviosos: «¡Ah, el IBEX!»–, de la que resulta el décimo banco más grande de Europa, es la antítesis del separatismo y del *procés*. Pocos países en el mundo pueden presumir de un eje tan potente en términos culturales, económicos, políticos, etcétera, como España con el eje Barcelona-Madrid.

Señor Aragonès, la CUP le ha exigido –y a eso me refería con la señora Eulàlia Reguant–..., le ha exigido hoy que diga si está al lado de la empresa o al lado de la gente, cosa que es –y ella lo sabe muy bien, porque los de la CUP están curtidos en este tipo de discurso populista– o ellos o nosotros, o unos o los otros, o los empresarios o la gente.

Señora Reguant, los empresarios son la gente, y la gente trabaja para otra gente, y los empresarios dan trabajo a otras personas. Y todos son ciudadanos que construyen –como les decía con los señores de este restaurante, de estos restaurantes que han abierto– nuestra economía productiva. Ya está bien de poner a los empresarios en el punto de mira de sus prejuicios. Y ya está bien de que el hecho de formar un gobierno en Cataluña tenga que poner en el punto de mira a las personas que nos dan prosperidad.

Yo, como catalán e hijo de autónomos, quiero reivindicar hoy el esfuerzo y el trabajo conjunto de tantos ciudadanos que son trabajadores y empleadores. Y en los últimos meses nos han manifestado su preocupación por la situación política y por la marcha de la economía.

Pónganse a las cosas, señor Aragonès –como decía Ortega–, a los problemas reales de los catalanes; a eso se deben dedicar ustedes. Dejen de subordinar la política catalana a proyectos irrealizables, que, además, no son compartidos por la mayoría de los catalanes. Y se lo digo también porque ustedes, con eso del 52 por ciento de las últimas elecciones, esa mitad de la mitad..., le digo que es que nos dan miedo, ya se lo dije el otro día. Piensen en eso cuando tengan que formar gobierno.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Alejandro Fernández, president-portaveu del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Quisiera iniciar esta intervención trasladando una idea de cara, espero, al correcto desarrollo de esta legislatura, si es que finalmente la misma se desarrolla. Y es que creo que... Estamos en un parlamento, esto es un parlamento. Aquí las ideas se debaten y se rebaten con otras ideas y con el uso de la palabra, no haciendo constantemente el canelo con *performances* y salidas y entradas de un pleno.

Lo digo porque esto ustedes en el Congreso de los Diputados no lo hacen. Muestran más respeto, paradójicamente, por el Congreso de los Diputados que por el Parlament de Catalunya; curiosa manera de reivindicar las instituciones catalanas. Por lo tanto, creo que sería importante que tomáramos nota todos de esto de cara a la imagen que damos a la ciudadanía como clase política en general –no me gusta el término «clase política», pero es el que se ha aceptado. (*Aplaudiments.*)

Bien, quería también compartir... (*Veus de fons*)... Aplaudan ustedes también, yo creo que he estado brillante (*rialles*), o sea que tampoco..., no..., si les apetece. Quería compartir con ustedes también unos datos, que igual en las últimas horas habría que actualizar, sobre la pandemia, y es que el riesgo de rebrote ha subido ocho puntos, hasta llegar a 232; la velocidad de transmisión ha subido a 1,13, y la incidencia, de 197 a 211 casos por cada cien mil habitantes. No son datos catastróficos, pero sí son muy inquietantes.

Y ¿por qué los traslado aquí? Porque las discrepancias que hemos oído en torno a por qué hoy no se va a hacer gobierno y no se va a nombrar presidente no han tenido nada que ver ni con esto que acabo de explicar ni con la vacunación ni con la economía. Al final, el problema es siempre Waterloo. Y, además, parece que está cuantificado; parece ser que el problema es exactamente 1 millón de euros para que Waterloo siga regando su estructura –«*maniac house*», como la definió Salvador Sostres. Yo no diré tanto, pero sí que es cierto que todo lo que envuelve Waterloo, a pesar de tener ese tono ya excéntrico, fantasmagórico y en algunos momentos *freaky*, continúa manteniendo una influencia negativa y una capacidad de condicionar y desprestigiar gravísimamente las instituciones catalanas.

Ya va siendo hora de romper ese cordón umbilical. Y lo digo para quien lo tenga que oír. Porque, señor Aragonès, desde Waterloo han decidido humillarle. Y una cosa es la humildad, que reivindicó yo, y usted también el otro día en su intervención, y otra cosa muy distinta es la humillación sistemática, y, además, desde un ente que no tiene la legitimidad para dirigir la política catalana, pero es que tiene usted tanto miedo a que le llamen «*botifler*»... Pero debo decirle una cosa: ya lo están haciendo, y lo van a seguir haciendo. Y debería usted acostumbrarse y asumirlo. A lo mejor le vendría bien una temporadita en el PP catalán para aprender a digerir mejor las críticas (*rialles*); yo las llevo con enorme naturalidad (*remor de veus*). Veo que a usted le afectan, no es capaz de salir de esa especie de chantaje y de síndrome de Estocolmo psicológico con los que le llaman a usted «*botifler*».

En cualquier caso, todo lo ocurrido en estos últimos días ratifica que llevaba razón cuando el viernes señalaba que esto no va ni de autodeterminación ni de amnistía, que son las coartadas para tener entretenida a la parroquia, pero que todo el mundo –insisto, incluso la propia parroquia– ve absolutamente inviabilidades; va de poder y hegemonía. No aceptan, señor Aragonès, que mande usted. Le puedo asegurar que a mí tampoco es una cosa que me inquiete especialmente, pero se lo traslado porque es así. Y si le aceptan, para que no haya una repetición electoral, será dejándole grogui, erosionado y profundamente desprestigiado, con dos investiduras fallidas en un escenario sin precedentes. Parece mentira que tenga que venir yo,

precisamente yo, a decirle esto a usted, esta evidencia que todo el mundo ve, pero que da la sensación de que usted no ve.

Quisiera también hacer referencia a algún aspecto que me ha llamado la atención del discurso del señor Salvador Illa –no puedo evitarlo–, y es que se ha quejado amargamente de que Esquerra Republicana –y le cito a usted textualmente– «les ha vetado» para el diálogo de la formación de un gobierno. ¿Se da cuenta de que acaba de reconocer que mintió como un bellaco –perdone la contundencia– en campaña electoral diciendo que jamás negociaría con Esquerra un gobierno? Es que lo acaba de decir a tumba abierta, y se ha quedado tan ancho.

Usted tiene todo el derecho del mundo a intentar y a ensayar un gobierno con Esquerra y con los comunes; a lo que no tenía derecho era a mentir sistemáticamente en campaña electoral. Y es lo que hizo. Y engañó a muchísimos catalanes de buena fe, que creyeron que usted tenía otras prioridades y otras opciones.

Y eso demuestra también que las operaciones de *marketing* político, aunque puedan resultar exitosas a corto plazo, no acaban solucionando nunca las cuestiones. Porque se basó usted en dos ficciones: el efecto Illa y la mesa de diálogo. Además, con una cierta arrogancia, ¿no? Era: «Apártense todos ustedes, que aquí estoy yo; déjenme solo, que lo voy a desbloquear todo.» Pues menos mal que lo ha desbloqueado. Mire usted cómo están las cosas: ni «efecto Illa» ni mesa de diálogo ni distensión. Repito: ya ve usted cómo están las cosas.

Pero no aprenderán. Y no aprenderán la lección porque no la quieren aprender. Porque el fondo del problema es que a ustedes, a pesar de lo que ocurre aquí, les han elegido como socios en Madrid, que es el verdadero problema de la política catalana y de toda la política española. Han hecho ustedes durante demasiado tiempo de bomberos pirómanos, provocando un incendio; luego se propusieron y salieron voluntarios para apagarlo, pero el incendio se les había ido ya totalmente de las manos. Otros tendremos que venir a apagarlo.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Sergi Sabrià, diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Sergi Sabrià i Benito

Presidenta, candidat Aragonès, diputats, diputades... Avui teníem una altra vegada una oportunitat històrica, una oportunitat d'investir un president republicà del partit independentista més votat a les urnes, per ajudar nacionalment i socialment el país a sortir-se'n; un país que ho necessita, i tots, tots els que som aquí, sabem que ho necessita. Però la desaproveitem de nou, altra vegada. I agraïm sincerament el canvi de to, però això tampoc treu la gravetat de l'abstenció.

I ens sap molt greu, perquè qui hi perd és la gent. Perdem una oportunitat històrica per posar l'independentisme, un cop més i de forma urgent, al servei de la gent. Independentisme per aconseguir justícia social: poques coses resumeixen tan bé el que volem, què ens mou i per què som aquí.

Divendres, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana vam recordar el president Francesc Macià en arrencar el debat, conscients que el que volíem llavors –independència, justícia social, treball, cultura– és exactament el mateix que volem ara, i és exactament el mateix que ens fa mantenir avui, dimarts, l'esperança que els acords de l'independentisme són, han de ser possibles.

Avui arrenquem aquesta intervenció amb una idea del president d'Esquerra, el pres polític Oriol Junqueras. Podríem escollir-ne moltes, de cites de l'Oriol, però en aquest fragment posava en valor que, malgrat les diferències, hem sabut sempre construir acords, i tots som conscients que és quan ens hem posat d'acord que el país ha avançat. Deia: «En algunes ocasions, al llarg de la història, les diferències entre els espais que probablement avui representen Esquerra Republicana i Convergència,

aquestes diferències, en alguns moments de la història del país han sigut capaces de superar-se per assolir grans reptes. A principis del segle XX en la construcció de les institucions de la Mancomunitat de Catalunya, per exemple.»

I seguia: «Uns acords d'aquests espais que van ser segur –segur– importantíssims en la restauració de les institucions democràtiques en el nostre país a finals de la dècada dels setanta o a principis de la dècada dels vuitanta del segle XX. I uns acords que també poden ser importantíssims perquè el nostre país disposi de les millors eines, de les eines pròpies d'un estat per afrontar els reptes que ens depari el futur. Això és perfectament compatible amb el fet que seguim defensant en determinats àmbits de les polítiques sectorials models que són diferents i que haurem d'anar pactant cada dia.»

Junqueras deia aquestes paraules el 2012, al desembre, en el debat d'investidura del president Mas, abans de votar-hi, òbviament, a favor. Llavors encara no sabíem què vindria després ni en el camí nacional ni pel que fa als avenços socials. Ara, avui, amb la perspectiva dels anys, podria afegir a aquest reguitzell d'exemples els acords del 9-N, de l'U d'Octubre, els acords per als diferents governs de coalició que hem fet conjuntament, els acords que des de sempre que podem hem bastit per tirar endavant aquest país.

El 2012 Esquerra va votar a favor d'aquella investidura per responsabilitat, perquè ens hem de poder entendre. Perdre oportunitats no és un dret ni una opció que tinguem ara mateix, en plena pandèmia, en plena emergència nacional, social, econòmica, sanitària, i també –i també– en plena emergència repressiva. Si ho hem aconseguit altres vegades, aquest cop, encara que les tornes hagin canviat, també ho hem d'aconseguir. Si ERC ha investit tantes vegades un president del seu espai, també ha de ser possible a la inversa –també ha de ser possible a la inversa.

És evident que avui perdem una oportunitat que de ben segur la gent d'aquest país no acabarà d'entendre. L'abstenció d'avui fa que el país segueixi en *standby* i arrenca un compte enrere que per nosaltres és absolutament innecessari. De la mateixa manera que les eleccions del 14 de febrer van ser imposades i nosaltres no les volíem per responsabilitat sanitària, ara no té cap sentit –cap sentit– mantenir el país en una situació de provisionalitat. Jugar amb els temps és posar per davant l'interès particular en lloc de posar per davant les necessitats col·lectives.

Ens cal una estratègia compartida, perquè quan anem a l'una és quan avancem. Sabem que no hi ha cap escull –cap escull– insalvable. Per això treballem i treballarem fins a arribar a aquest acord que el país necessita. De fet, això és el que hem fet les últimes sis setmanes. Ens hem reunit desenes d'hores d'aquests últims dies, trucades i trobades paral·leles a banda. Ens hem intercanviat fins a vuit documents de treball i ho hem tornat a intentar *in extremis* aquest cap de setmana.

Si el seu gran escull està salvat, si ja tots coincidim en que cal reformular el Consell per la República, si ara hem trobat –en una proposta que fa mesos que ERC va posar sobre la taula– la solució, on tenim ara l'atzucac? Benvinguda sigui la proposta que fa el Consell mateix. És un bon instrument, però era una eina de part amb moltíssimes disfuncions, i calia..., cal reformular-lo. Així ho hem traslladat des de fa dies a Junts per Catalunya, i ho compartim també amb la resta d'institucions que n'hauran de formar part.

Per tant, som-hi, un escull menys, un escull que desapareix. I, per tant, entenem que amb això estem tots molt més a prop de la solució. Tema resolt. Amb això encarrilat, demanem ara responsabilitat a Junts. No esgotem el temps en va. El país i la seva gent ho necessita ara, ho necessitava ahir, no d'aquí dos mesos.

I demanem el mateix que des d'Esquerra hem fet sempre –sense anar més lluny, fa pocs dies, amb el suport a la presidenta Borràs en la constitució del Parlament–: responsabilitat. L'acord ha de ser possible, perquè les urgències socials i econòmiques no esperen, no poden esperar. Precisament per això, avui, aquí, hem de parlar d'oportunitat perduda. Avui podia començar a caminar una legislatura que ha d'aju-

dar aquest país a sortir-se'n. Sense progrés social no hi ha progrés nacional; i a la inversa, exactament igual.

Per això aquest últim mes i mig hem esmerçat tota l'energia a desencallar un acord representatiu de les urnes per fer un govern estable, just, social, que garanteixi drets i llibertats; un govern independentista; un govern que tingui un eix social clar i públic per sortir de la crisi. Precisament per això hem insistit les últimes hores en una nova crida per fer-ho possible. Ha de ser tridireccional, m'atreveixo a dir. Sense compromís ni corresponsabilitat, se'ns farà impossible avançar.

Nosaltres teníem clar que aquest febrer ens ha donat l'oportunitat per bastir una nova Generalitat republicana noranta anys després. I agraïm a la CUP l'esforç sincer en la negociació. Ens hi hem deixat hores i hores, i ens les hi tornarem a deixar un altre cop, perquè, sincerament, no hi ha cap més alternativa.

No em cansaré de repetir que avui veiem com se'ns escola entre els dits una altra oportunitat. Divendres confiàvem en avui. Avui confiem en demà. I no s'hi valen excuses, no s'hi valen més dilacions. La digestió pot ser lenta –pot ser lenta–, però no pot ser infinita. No hi ha temps per perdre, i qui en perdi conscientment ho haurà d'explicar molt i molt bé. La unitat que tant es proclama, que tant s'ha utilitzat massa vegades per llançar-nos-la al cap els uns als altres, ara s'esquerda, quan hi havia un intent en ferm. Massa poc junts i massa sols, diria. I és una llàstima.

I els ben prometo que no és perquè Esquerra Republicana no ho hagi intentat. I està bé –està bé–, senyora Geis, venir a parlar d'unitat a Madrid. Però la unitat, més que predicar-se, el que hem de fer és exercir-la, i avui en teníem una oportunitat. Una segona abstenció avui és tornar a abstenir-se de les responsabilitats que ens van fer les urnes, obviar de nou els vots, no escoltar la gent; uns ciutadans que diuen que l'independentisme és majoritari, que som més del 50 per cent i que el país s'ha mogut cap a l'esquerra, i que és el moment de posar-nos d'acord per un govern socialment just i independentista, un govern liderat per Pere Aragonès. I això és la unitat. I cada dia que no ho fem ens allunya de la ciutadania d'aquest país. I és una llàstima, perquè ens haurem d'entendre –ens haurem d'entendre.

Per això el compromís d'Esquerra Republicana és inequívoc amb desencallar aquest nou govern. I estem segurs –segurs–..., avui estem segurs que ens en sortirem. Qui no voldria que sortís bé? Hem tornat a sentir avui una altra vegada tota l'oposició, i hem vist una altra vegada que no hi ha alternativa. Ells mateixos saben que no hi ha alternativa. Sincerament, de presidenciable només n'hem vist un, tant divendres com avui. Només n'hem vist un: Pere Aragonès. Volem que Pere Aragonès lideri una nova Generalitat republicana, ambiciosa, de futur, amb el mirall irrenunciable del 1931, que reivindicuem, orgullosos de ser-ne els seus hereus.

Com el 31, necessitem ara un govern per avançar, per avançar en el dia a dia. Però no només volem viure del passat; necessitem caminar, necessitem ajudar la gent, ara i avui, amb embats democràtics, és clar que sí, i amb mesures socials, sense complexos, també. Perquè l'embat no només ha de ser nacional, l'embat ha de ser també social.

Els dos últims governs de la Generalitat han sembrat la llavor de la nova Generalitat republicana, han capgirat aquelles retallades que ens vam trobar i han forjat unes bases socials, una feina que ara, quan més ho necessitem, quan ens toca reconstruir el país, ens permet fer un pas endavant, abordar la reconstrucció amb ambició i sobretot –sobretot– amb voluntat de transformació.

Si avui podem parlar d'un programa pilot per a una renda bàsica universal és perquè tenim l'experiència de la renda garantida de ciutadania i també perquè hem desenvolupat mecanismes i organismes d'avaluació de polítiques públiques sense comparació amb l'Estat.

Si avui podem parlar d'un pla de rescat de 700 milions d'euros és perquè hem posat ordre als comptes de la Generalitat, perquè hem sortit del pou de les retallades i perquè hem treballat per la sostenibilitat del nostre estat del benestar.

Si avui podem parlar de la gratuïtat del zero-tres és perquè el conseller Bargalló i el futur president Aragonès han recuperat la participació de la Generalitat en el finançament de l'educació de zero a tres anys.

És tota aquesta feina feta la que permet avui una sortida a la crisi diferent a la que hi va haver l'any 2008, que ens permet comprometre'ns amb una agenda que ha de ser transformadora, on la Generalitat lideri des d'una visió clarament d'esquerres i republicana. Ahir mateix, el Govern, amb el conseller El Homrani al capdavant, en coordinació amb el món local i les diputacions, va anunciar un acord històric contra la pobresa energètica que permetrà eixugar un deute de fins a 21 milions d'euros i que afecta fins a 35.500 famílies en situació de pobresa energètica.

Tot això són polítiques socials que encaixen en aquesta nova Generalitat republicana. I l'acord que vam signar amb la CUP, també. De fet, són propostes que els republicans i les republicanes volem complir, propostes que hem de complir. I abstenir-se no sembla una bona opció; és, de fet, demorar l'oportunitat que tenim ara de treballar per a la gent i fer-ho des de l'esquerra. I això no hauria d'incomodar Junts per Catalunya –no hauria d'incomodar Junts per Catalunya.

I ho haurem de fer amb les eines que tinguem, amb els recursos que tinguem en aquest moment, que no, no ens agrada, perquè no són ni les eines ni els recursos que es mereixen la gent d'aquest país. Però no fer-ho no és la solució. I nosaltres tenim una cosa claríssima: en aquest moment nosaltres seguirem treballant sempre per a tothom, sempre treballant per l'opció que més afavoreixi i que més protegeixi la gent d'aquest país. Fer-ho per a tota la ciutadania, parlin la llengua que parlin, visquin on visquin i vinguin d'on vinguin, mostrant sempre l'independentisme com l'eina més útil, com un projecte de transformació per al país, un projecte just i sempre per a tothom.

És per això que som independentistes i que defensem que la independència d'aquest país és la millor de les solucions per garantir-nos tots els drets: allunyar-nos d'un estat caduc, que blanqueja i no qüestiona la monarquia ni la corrupció, que reprimeix la dissidència política i artística, que ataca la nostra llengua i la nostra cultura. La independència i la república catalana són per nosaltres una eina de transformació social. I per això el nostre horitzó polític és la victòria, perquè és l'única manera de resoldre el conflicte amb l'Estat. Fer-ho passa per exercir l'autodeterminació i aconseguir l'amnistia per als represaliats en aquesta, que és una causa general.

I per això un nou embat democràtic forma part, també, del nostre acord amb la CUP. Volem traçar-ne les condicions necessàries al llarg d'aquesta legislatura, i volem que sigui preferentment en forma de referèndum. Res que no surti en cap programa electoral independentista, la veritat. Que no vulguem renunciar a la bandera del diàleg no vol dir que siguem ingenus, al contrari: sabem molt bé qui tenim al davant i que mai ho faran per voluntat, sinó perquè serem prou forts i perquè estarem prou preparats per obligar-los-hi. No fan, se'ls obliga a fer, i ho hem dit moltíssimes vegades.

Acabo. Sabem, com saben tots els independentistes i les esquerres, que, no havent-hi alternativa, es fa encara més incompreensible que avui el candidat Pere Aragonès no surti investit president de la Generalitat d'aquesta sessió. Avui perdem una oportunitat. I ens dol, perquè teníem a les mans una bona proposta. Teníem una oportunitat que avui se'ns esfuma. És responsabilitat de tot l'independentisme –de tot– no malmetre aquesta majoria del 14 de febrer i fixar un govern independentista al més aviat possible.

Hem sentit de les paraules de Junts que també ho comparteixen. Fem-ho possible. Estem segurs que recuperarem l'estratègia independentista unitària que tots volem no passa per esquarterar les oportunitats que se'ns presenten. Avui en perdem una, però serà l'última; ha de ser l'última oportunitat que perdem.

Diputats, diputades, candidat, l'hora és greu, i sé que no permetrem deixar passar cap més oportunitat de fer un govern independentista, republicà i progressista.

La nova Generalitat republicana és tan desitjada com inevitable, perquè així ho han dictat les urnes, perquè l'ara que vivim ho exigeix pel seu propi pes. Servir el país és precisament estar sempre al costat de la gent. Ens devem a la gent que va disposar en tots nosaltres la seva confiança, la confiança que sabríem posar-nos d'acord per tirar aquest país endavant.

Servir el país; si ho hem fet en altres moments complicats, ho sabrem fer ara. Potser avui..., gairebé segur que avui encara no passarà, però estem segurs –segurs– que passarà. Tindrem un govern independentista i d'esquerres, tindrem una nova Generalitat republicana; un govern compromès amb la república catalana i amb la reconstrucció del país des de l'esquerra.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalitzades les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, tot seguit, per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès, candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Companyes i companys, honorables membres del Govern, diputades i diputats... Intentaré, amb aquesta intervenció, donar resposta a alguns dels arguments que s'han plantejat per part dels representants dels diferents grups parlamentaris, i alhora animar-los perquè, d'aquí uns minuts, aquells que encara avui no donen suport al naixement d'aquesta nova Generalitat republicana canviïn de parer i permetin la constitució d'un govern que se centri en fer front a la situació derivada de la pandèmia, en la reconstrucció social i econòmica i en les urgències del dia a dia, i també en enfocar de forma decidida el que és la resolució del conflicte polític amb l'Estat espanyol.

Començo fent alguns comentaris sobre el que ha estat la intervenció del representant del Partit Socialistes de Catalunya, el senyor Salvador Illa, que ha començat amb una cita del president Maragall. Una cita del president Maragall que..., certament, vostè n'ha agafat una part i n'ha oblidat el context.

Onze de Setembre de 2005. Dinou dies després s'aprovava, en aquest Parlament de Catalunya, la proposta d'Estatut d'autonomia, aquell Estatut d'autonomia que no només va ser retallat –per això alguns hi van votar que no i hi van fer campanya en contra, però vam acceptar el resultat, com sempre acceptarem qualsevol resultat d'un referèndum que faci la ciutadania de Catalunya–..., que després va ser retallat per part del Tribunal Constitucional; que davant d'aquella retallada ens vam trobar una política de braços caiguts del Govern del PSOE de José Luis Rodríguez Zapatero, i que després, onze anys després –onze anys després–, no han posat una proposta, una alternativa, una solució sobre la taula.

(Aplaudiments.)

Vostè deia: «Esgarrifa llegir aquestes paraules en el temps present.» I tant que esgarrifa –i tant que esgarrifa. No només pel temps present, sinó per tot aquest temps transcorregut, on, davant de la voluntat democràtica de la proposta independentista, vostès només han respost amb un no i amb un passar pàgina que volen equiparar a resignació. I nosaltres no ens resignem, perquè hem vingut aquí a guanyar la independència del nostre país per construir una societat més justa i més pròspera per a tothom.

(Aplaudiments.)

Hem sentit alguns tòpics, també, molt propis dels debats de l'esquerra. De fet, aquests dies, en aquest debat d'investidura, que hem fet tantes cites..., permetin-me fer una recomanació: avui no he parlat de Karl Marx, i, per tant, no cal que ningú s'hagi espantat, però sí que parlaré d'Andreu Nin. I Andreu Nin tenia un llibre sobre els moviments d'emancipació nacional, i explica clarament per què aquesta fal-

sa idea de contraposar l'esquerra amb l'alliberament nacional, amb la llibertat d'un país..., és aquell privilegi de que es doten aquells que d'estat ja en tenen un. Perquè el nacionalisme..., per als que tenen un estat que protegeix la seva visió de nació, el nacionalisme sempre són els altres –el nacionalisme sempre són els altres. La divisió no és la repressió, no són les desigualtats; la divisió sempre són els altres. Jo crec que aquest és un exemple d'una certa superioritat ideològica que hauríem de poder superar, si volem construir una Catalunya on tothom s'hi senti representat.

Vostè, malauradament, i crec que ho he de dir, eh?, amb tota la cordialitat i amb tot el respecte personal, però..., crec que vostè no m'ha escoltat. No m'ha escoltat avui, no em va escoltar el passat divendres. No ha escoltat el discurs d'investidura. No escolta quin va ser el resultat del 14 de febrer, que estableix una ordinalitat... (*Rialles.*) Sí, sí... I qui els votarà, a vostès? Amb qui poden fer aliances, vostès? (*Aplaudiments.*) Doncs miri, avui tindrem més vots que els que puguin tenir vostès –avui tindrem més vots que els que puguin tenir vostès–, perquè l'important és la capacitat d'aliances. Jo m'he passat el Ple del passat divendres i el d'avui buscant aliances. Vostès només parlen de passar pàgina, com si no hi hagués hagut repressió, com si no hi hagués hagut l'U d'Octubre, en aquest país. I nosaltres el que farem –i l'hi vaig dir divendres– és escriure noves pàgines.

Ens preguntava què ha de passar –certament ho ha dit amb un to més suau, avui, que no pas divendres–..., què ha de passar, ens preguntava, amb els treballadors de Bosch i de Nissan. Doncs miri, amb els treballadors de Bosch, sap què ha de passar? Que deroguin la reforma laboral. Això és el que ha de passar. (*Aplaudiments.*) Això és el que ha de passar. Perquè quan vam anar-hi fa quinze dies, que vaig anar a Lliçà d'Amunt a reunir-me amb els representants del comitè d'empresa –hi vam anar amb el conseller de Treball, amb el conseller El Homrani–, ens demanaven que des de la Generalitat de Catalunya utilitzéssim les potestats que tenim en la tramitació dels expedients de regulació d'ocupació per aturar el tancament.

Si haguessin derogat la reforma laboral, haguéssim pogut posar sobre la taula el pes que tenim en l'autorització administrativa dels ERO, que teníem; que la reforma laboral del PP va treure i que vostès, com que no l'han derogat, ho mantenen, i haguéssim pogut aturar-ho. Per tant, què ha de passar? Que facin la feina –que facin la feina. Que, per cert, era un compromís seu en la legislatura al Congrés dels Diputats i que no han complert.

Crec que vostès ignoren els vots, perquè, més enllà de l'ordinalitat, més enllà de trenta-tres diputats del Partit Socialista, que representen una part molt important de Catalunya, que crec que estan cridats també a participar de consensos en molts àmbits del que hem de debatre en aquest Parlament, i jo m'hi comprometo, a arribar a consensos amb l'oposició en molts i molts àmbits, evidentment..., però crec que més enllà d'aquesta d'ordinalitat el que no poden fer és ignorar els vots. I ja poden fer tots els càlculs sobre el cens electoral, però si els independentistes, malgrat haver obtingut el 52 per cent del cens electoral, representa que només representem un 25 per cent, vostès no arriben a l'11 per cent dels vots. Per tant, crec que, si fem aquests números, fem-los per a tothom, apliquin-se'ls a vostès.

Crec que hem de deixar enrere –hem de deixar enrere– les frases antigues de debats que es produïen fa molts anys i que crec que, si volem construir un país nou, les hem de superar. Aquí ningú ha parlat de bons i de mals catalans; ningú ho ha fet. I a mi mai ningú m'haurà sentit dir cap paraula classificant els catalans sobre bons o dolents en funció del que voten, en funció del que pensen, en funció del que parlen, en funció del que resen o en funció de com estimen. Mai. I de mi no ho podran dir mai, això. Perquè sempre he tingut molt clar que Catalunya és un sol poble i que Catalunya és una nació –ho vaig dir divendres i ho he tornat a dir avui (*aplaudiments*)–, i que la construirem plegats. Perquè per circumstàncies de trajectòries vitals, d'on vivim..., els independentistes hem estat minoria durant molt de temps. Durant molt de temps hem estat la minoria simpàtica que, quan el 1989 portàvem el

dret a l'autodeterminació en aquest Parlament, fins i tot el PSC es permetia una alegria abstenint-se, no?, perquè es pogués fer. La minoria simpàtica, que..., el problema és quan arriba a ser majoria.

Però sempre he tingut molt clar que la societat catalana és plural i diversa, i sort n'hi ha, i que per molts anys continuï sent així. I per això, quan dic que vull ser un president per a tothom, és per a tothom; des de fortes conviccions independentistes republicanes i d'esquerres, no enganyaré ningú, però dirigint-me a tothom. Perquè quan arribem a acords, quan aconseguim passos endavant, quan recuperem drets socials..., quan fem una política econòmica orientada a la gent, la fem orientada a tothom.

Per tant, en aquesta legislatura estic convençut –i ara el cito a vostè– que estarem pel que hem d'estar, però pel que hem d'estar no ho decidirà vostè, ho decidirà el conjunt d'aquest Parlament. (*Aplaudiments.*)

Amb Junts per Catalunya..., jo vull començar subratllant elements del discurs de la diputada Geis que són compartits i que crec que són una bona base per a la feina que hem de fer en els propers dies i setmanes. Ha subratllat la idea de país divers, país divers àmpliament: en les trajectòries vitals, en l'àmbit social, econòmic, ideològic, de llengües. I crec que aquesta diversitat és, com deia ara, un dels grans actius del nostre país que hem de preservar, i és la seva força. I, de fet, aquesta diversitat –i després en parlaré, en l'única referència al diputat de VOX que faré..., però precisament aquesta diversitat i aquesta pluralitat és el que dona més força que mai al projecte polític que compartim de la independència de Catalunya.

En segon lloc, també vull subratllar la coincidència en el reconeixement de les funcions plenes de les institucions de la Generalitat de Catalunya. Perquè les funcions plenes de les institucions de la Generalitat de Catalunya ens han intentat ser manlevades també per l'Estat espanyol. I, per tant, ho hem de defensar també davant de totes les institucions de l'Estat que intenten limitar-ne les funcions.

Però també hi ha elements que no hi puc coincidir. I no hi puc coincidir perquè crec que quan ha enumerat, encertadament, propostes de govern en l'àmbit social, econòmic, territorial, en l'àmbit de la lluita feminista, que crec que compartim, i jo no n'he vist cap que fos un obstacle –crec que el que poden haver-hi són qüestions de matís que es poden resoldre ben ràpidament..., crec que, quan ha enumerat les propostes de govern i les necessitats de sumar estratègies i les necessitats de posar-ho tot al servei del país per poder avançar, jo no he sabut veure-hi cap obstacle que impedeixi que avui no puguin votar la meua investidura com a president de la Generalitat de Catalunya.

Cadascú gestiona els «tempos» d'una negociació com considera legítim, i aquí, en tot cas, doncs, cadascú podrà fer la revisió de com ho ha fet, però nosaltres hem estat plantejant des del primer moment –i ho ha dit el diputat Sabrià– la necessitat de poder abordar programa de govern, estructura de govern i responsabilitats. Legítimament, s'han volgut situar altres elements previs a la negociació. Escoltin, jo vull els seus vots; per tant, la negociació no anirà només com vol Esquerra Republicana de Catalunya, sinó que dependrà de com la fem jugar entre els dos.

Crec que ara hem de poder-ho abordar, que tenim uns dies per davant, que hem de poder entrar en aquests elements per acabar de tancar..., perquè, sincerament, no entenc que hi hagi motius suficients perquè avui no pugui haver-hi una investidura.

I acabo la referència a Junts per Catalunya amb que, certament, tenim un govern en funcions, un govern en funcions que pot fer coses –ha citat aquest acord històric d'ahir–, però no ho pot fer tot. Jo, com a vicepresident de la Generalitat que està exercint les funcions de presidència, d'aquí fins al debat d'investidura exerciré plenament, fins al límit que permet la llei, les funcions de la presidència de la Generalitat, amb les limitacions d'un període electoral i amb les limitacions pròpies de la vicepresidència. Ho faré plenament, perquè crec que el país no pot acceptar més demores; no pot acceptar, en una situació d'urgències, que ens estiguem entretenint innecessàriament.

Els demano una cosa: que no ho mantinguin per temps indefinit, que donin certesa a la ciutadania de Catalunya, que donin certesa a tots aquells que en els propers dies i les properes setmanes necessiten capacitat de fixar objectius, de poder planificar, perquè les urgències del país són moltes. Per tant, els demano també això.

I hi insisteixo, crec que no hi ha motius suficients –vostès creuen que sí– perquè avui no votin la investidura. En tot cas, si més endavant la voten, crec que es veurà clar que avui no hi havia motius suficients, i hi insisteixo perquè avui puguin canviar el vot.

Respecte a la intervenció de VOX, no tenia intenció de respondre, perquè crec que es responia a si mateix, el seu discurs, però sí que hi ha una reflexió que volia fer, i no només per una part de la intervenció que ha fet VOX, sinó que moltes vegades l'hem anat sentint, especialment en els discursos del nacionalisme espanyol, en aquesta cambra.

Crec que hem d'exigir, i jo exigeixo, que ningú patrimonialitzi els orígens d'una part molt important de la ciutadania d'aquest país que tenim els nostres orígens fora de Catalunya. Ningú els pot patrimonialitzar. No ho faré jo des de l'independentisme, i, per tant, exigeixo que ningú ho faci, que ningú es posi a la boca en aquest Parlament que parla exclusivament per als que som nets de gent que va venir d'Andalusia per forjar-se un futur.

Jo em sento molt orgullós –molt orgullós– de ser el net de l'Antonio i de la Juana, de Palomares, pedania del municipi de Cuevas de Almanzora, que van venir a Catalunya a buscar un futur millor per a les que serien les seves filles, per a la meva mare i les meves ties. I me'n sento molt orgullós. I sé que fa molta ràbia a aquells que voldrien un discurs de les dues Catalunyes, aquells que voldrien que l'independentisme i el catalanisme tinguéssim una visió ètnica de país basada en els orígens..., sé que els fa molta ràbia, aquesta pluralitat. Doncs miri, em sento molt orgullós de que el net de l'Antonio i de la Juana pugui ser en un futur, en les properes setmanes i –espero– en els propers dies, el nou president d'Esquerra Republicana de la Generalitat de Catalunya.

(Aplaudiments.)

Perquè el nostre país no mira el projecte que he vingut aquí a defensar, i que hem defensat tants i tants, també des d'opcions que no defensen la independència de Catalunya, però que projecten un futur per al país. El nostre projecte és un projecte que no mira els orígens, sinó que mira els drets, i crec que això ho hem de defensar sempre.

La Candidatura d'Unitat Popular... Com vaig fer el passat divendres, no només reitero l'agraïment..., perquè crec que hem arribat a un acord que és un bon punt de partida, i com a bon punt de partida em comprometo a ampliar-lo, a concretar-lo i a treballar-hi des del primer moment. La diputada Reguant ha situat clarament molts dels reptes que, en bona part de l'anàlisi, compartim, i també algunes i bona part de les propostes. Per això hem arribat a un bon acord, i crec que tenim un bon acord, que és un programa bàsic des d'on construir una agenda potent, de transformació per a la propera legislatura.

Ha dit: «Proposem una alternativa factible.» Doncs fem-ho –fem-ho. I crec que ho hem concretat en aquest acord, no només en l'àmbit de l'habitatge, en l'àmbit de com combatre les exclusions socials; en l'àmbit també, per exemple, d'un dels elements que ha situat la diputada, i que en vaig parlar el passat divendres, d'aquesta soledat forçada de tanta i tanta gent. Fem front a tots aquests reptes amb les eines que tenim –limitades, certament–, i les que no tenim, construïm-nos-les.

I crec que això ho compartim amb la Candidatura d'Unitat Popular, aquesta idea. I per això, precisament, hem signat aquest acord, que és un programa bàsic, des d'accents i aproximacions diverses, perquè per això som dues candidatures, dos projectes diferenciats, però és un programa bàsic des d'on construir tota una agenda de transformació de la propera legislatura. Precisament, des d'Esquerra Republicana,

com ha dit el diputat Sabrià, nosaltres ens comprometem a treballar-hi, i, evidentment, si jo soc investit president també ho faré des de la presidència.

Em quedo amb una expressió que ha fet servir la diputada Reguant, i en faré un complement que ens serveixi de..., com ha de ser una idea bàsica d'aquesta legislatura. La diputada Reguant ha parlat de l'acumulació de greuges. Ha dit: «Hem tingut una acumulació de greuges, no n'hi ha prou amb fer una acumulació de greuges.» Aquesta legislatura ha de ser passar de l'acumulació de greuges a l'acumulació de forces per guanyar definitivament. I crec que amb l'acord que compartim és absolutament possible.

A Catalunya en Comú Podem... Crec que a vostès els ha passat una mica –amb molta distància, eh?– el que li ha passat al Partit Socialista, quan parla d'allò de que el nacionalisme són els altres. Ha parlat de la lògica de partits. Vostès també en tenen, de lògica de partits, i crec que m'han d'acceptar que En Comú Podem també té una lògica de partits. No són només els altres, que es mouen en lògica de partits, sinó probablement també vostès. Perquè avui vostès podrien fer un pas endavant. Crec que compartim un concepte que ha fet servir reiteradament en el seu discurs, i que he de dir que m'alegra que el faci servir, que és aquesta nova etapa de la nova Generalitat republicana.

Per mi el que planteja vostè no és una alternativa al que estic treballant per construir, sinó que ha de ser un element més de la suma, i aquesta és la via àmplia que hem proposat. Potser encara no hi arribarem ara, però jo estic convençut que la solució a molts dels reptes que té aquest país, no només en la qüestió nacional, sinó també en els àmbits social i econòmic, haurà de partir d'aquesta via àmplia, que si avui encara no ho és del tot, estic convençut que ho serà ben aviat.

M'he referit també a la necessitat de que la coordinació estratègica de l'independentisme es faci des del reconeixement de tots els espais, però tenint ben clar que les institucions de la Generalitat..., ni aquest Parlament ni el Govern ni la presidència s'han de sotmetre ni a cap tutela ni a cap substitució, tampoc per part de l'Estat. I aquí hem de desplegar una clara agenda de defensa del que són les nostres funcions, del que és la representació del país i de prendre totes les decisions que ens corresponen per fer avançar el país.

I, finalment, sobre el sistema de cures, que n'hem parlat, crec que hi han molts deures a fer. I un dels deures, per exemple, és que l'Estat espanyol signi la ratificació del Conveni de l'Organització Internacional del Treball 189, que des del 2011 està pendent. Aquest Parlament ha aprovat que ens hi adheríem, tot i que, com que encara no som un estat, no ho podem ratificar. Si us plau, ratifiquin-lo vostès per nosaltres.

I, finalment, acabo amb... Bé, en tot cas, al diputat del Partit Popular..., no pateixi –no pateixi–, senyor Fernández. Noranta anys d'història no han tombat el que representa Esquerra Republicana de Catalunya; tampoc ho farà cap acusació ni de botifler ni de res d'això. Seguiré defensant els meus ideals. Porto molts anys defensant la independència del país. Quan avui alguns, des de l'anonimat, poden exigir carnets de puresa, fa..., en aquells anys, doncs, ens deixaven sols defensant la idea de la independència del país. Per tant, en aquest sentit, no pateixi, que de complexos no en tinc cap, crec, i d'aquest, encara menys.

I, finalment, Ciutadans. Sembla que el radicalisme verbal de la darrera legislatura, i de la crispació, que va intentar reproduir el passat divendres, ha vist que té una competència cap a la dreta, molt a la dreta, i ha optat per alguna altra forma potser una mica més suau. En tot cas, crec que segueix partint d'una idea de país que no compartim, i nosaltres defensarem l'oposat democràticament.

Deixi'm dir-li una cosa: per un partit que ha defensat una visió reduccionista del marc autonòmic, com ha fet vostè, que hagi vingut a explicar com una mostra dels actius que té la catalanitat l'experiència de dues persones de Perpinyà, econòmica, és prosa poètica –és prosa poètica– (*aplaudiments*), senyor Carrizosa. Sé que no ho

ha fet amb aquesta intenció –sé que no ho ha fet amb aquesta intenció–, sinó que... Crec que és important que en un moment de tanta dificultat com el que està patint el país ens posem a treballar tots sense demora. Perquè hi ha molta gent que ens demana que aquella esperança que tenen de construir un país millor..., ens demana, i ha dipositat la responsabilitat en tots nosaltres, que ho tirem endavant.

Avui tenim la proposta, avui tenim tots plegats un programa, una proposta clara; queda només la voluntat. I, per tant, per això demano a tots els diputats i diputades que fem possible aquesta voluntat i que avui sortim d'aquí amb un govern en marxa, amb una nova presidència de la Generalitat, i que ens posem a caminar. Perquè el país i la situació d'urgència social i econòmica i també d'urgència nacional ens ho demanen.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, atès que la resposta ha estat conjunta per a tots els grups parlamentaris, d'acord amb l'article 149.2 del Reglament ara tindria lloc la rèplica de cadascun dels grups parlamentaris per un temps proporcional al que ha emprat el candidat.

Vist que la resposta del candidat ha estat de vint minuts, correspondria un torn de tres minuts per a cada grup parlamentari. Tanmateix, com que el Grup de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar ens ha demanat un recés en aquest moment, farem un recés de deu minuts justos. D'acord? Gràcies.

(Pausa llarga.)

Si us plau, ja són tres quarts. Si poden seure, començaríem aquest torn de rèplica per part dels grups parlamentaris.

En primer lloc, té la paraula el senyor Salvador Illa, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar. Quan vulgui.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, presidenta. Senyor candidat, li vull agrair, en primer lloc, que es preocupi de qui em votarà a mi, però avui, un dia en el que vostè no sortirà precisament airós, en termes polítics, d'aquest debat, potser millor que es preocupi de la seva investidura, de qui el votarà a vostè.

En segon lloc, una evidència: per escriure noves pàgines, cal passar pàgina. I vostè segueix escrivint la pàgina que hem llegit –i ja estem cansats de fer-ho– els darrers deu anys a Catalunya.

En tercer lloc, jo no jugaré al ping-pong polític amb vostè. Mai és culpa, res del que va malament, de vostès –mai–; sempre és culpa d'un altre. Els mèrits són tots per a vostès, però mai és culpa de vostès. Visiti Nissan, visiti Bosch, visiti les empreses que tenen problemes, estigui al costat dels seus treballadors i exerceixi les competències que té com a president en funcions de la Generalitat per resoldre els problemes de la ciutadania.

(Aplaudiments.)

En quart lloc, el seu plantejament de legislatura és divisiu i s'adreça a la meitat del poble de Catalunya. I aquest no és el plantejament que Catalunya necessita avui. I, en cinquè lloc...

La presidenta

Un moment, senyor Illa, que m'indiquen que no se'l sent correctament, i ara he demanat si podien apujar el volum, perquè la seva... Oi que no se sentia? *(Pausa.)*

Salvador Illa i Roca

Se'm sent millor, ara?

La presidenta

(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada la intervenció de la presidenta.)

Salvador Illa i Roca

I, en cinquè lloc, acabo fent-li una petició: digui la veritat i treballi per no dividir. Porten deu anys empatxant la societat catalana de falsedats, de promeses vanes, i totes i cadascuna de les seves promeses van caient i es van mostrant com el que són, un gran engany. Volen estirar l'estafa forçant les paraules, creant institucions postisses i prometent noves metes impossibles. Estan al final de l'escapada, però ha arribat l'hora de la veritat per a tothom, també per a vostès.

Poden seguir amagant el seu fracàs darrere de més paraules i més promeses o fer alguna cosa més senzilla: dir en públic el que ja reconeixen en privat, que el seu camí no porta enlloc. (*Aplaudiments.*) Han fracassat. No hi ha meta, no hi ha Ítaca; només hi ha paraules i més paraules. I, darrere de les paraules, disputes, decadència i divisió. Una divisió que afecta la societat catalana i que ara els enfronta a vostès mateixos i que paralitza les nostres institucions.

És molt senzill, tinguin el valor de dir en públic el que ja reconeixen en veu baixa. S'ha acabat. No és possible, almenys en aquesta generació no passarà. El seu projecte ha fracassat. Així de senzill. Però si estimen Catalunya com proclamen a cada minut, si els importen la salut, l'ocupació, el benestar dels catalans, li demano que no arrossequin Catalunya darrere del fracàs del seu projecte fracassat de procés. (*Aplaudiments.*)

I, atès que el seu únic suport que pot exhibir avui aquí és el de la CUP, i que ha tingut l'amabilitat de dedicar-me unes paraules, em vull adreçar ara a la senyora Reguant, molt breument.

Per dir-li, en primer lloc, senyora Reguant, que té vostè tot el meu respecte i té –només faltaria– tot el dret d'expressar les seves opinions, fins i tot aquest abrandat garbuix conceptual que a mi, almenys, se'm fa difícil de seguir. I jo tinc tot el dret, i diria més, l'obligació, de dir-li: «Condemni la violència i doni suport als Mossos d'Esquadra.» Mentre no ho faci, per a qui li enraona la seva credibilitat és exactament igual a zero.

Aspiren a resoldre-ho tot. No han arreglat mai res, i per aquest camí mai resoldran res. El mambo? Per a vostès.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula la diputada Gemma Geis, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Endavant, quan vulgui.

Gemma Geis i Carreras

Gràcies. Bé, després d'haver escoltat el diputat Illa..., no pensava contestar-l'hi, però és que fa unes afirmacions que són molt perilloses. Quan vostè diu que la ciutadania de Catalunya està patint un engany..., és menystenir cada una de les persones que dipositen lliurement el seu vot. I nosaltres no defensarem mai un model de Catalunya en el qual, sigui quin sigui el resultat electoral, considerem que sigui un engany. Perquè això és menystenir la maduresa política d'un país i dels seus votants, i aquí no ens hi trobarà mai. (*Aplaudiments.*)

Segon. Això d'estimar i no estimar..., jo no li diré mai a ningú a qui ha d'estimar i com ha d'estimar. Jo entenc que cada una de les persones estimen a qui volen i pressuposo..., i no donaré lliçons a ningú de que s'ha d'estimar o no s'ha d'estimar el país. Al que sí que vostè ha fet referència abans és a que hem de passar del desgavell a la solvència. I, clar, vostè fins ara ha estat ministre, ministre de Salut, en una pandèmia. Ha estat ministre. I resulta que..., clar, ens parla de solvència, però resulta que la primera comunitat autònoma, amb el president Torra al capdavant, i la consellera de Salut..., és la que diu que ens posem mascaretes. Vostè, com a ministre de Salut, el primer que fa és recentralitzar les competències de Salut. I sabem també quines dificultats vam tenir amb la gestió del material per protegir-nos de la pandè-

mia. Per tant, quan parli de desgavell –vostè, que diu que sempre diem que els culpables són els altres–..., mirem també de fer autocrítica –de fer autocrítica.

Em volia també dirigir molt breument a la diputada de la CUP, perquè, a més, tenim tres minuts i també em voldria centrar en el candidat. Diputada Reguant, l'he escoltada atentament. Crec que vostè parla en nom de totes..., del seu grup parlamentari i del que vostès representen, de quins són els problemes i les necessitats del país. Nosaltres també tenim una aproximació de quines són les necessitats, i en alguns punts ens podem posar d'acord, n'estic absolutament segura, amb voluntat de treballar aquest acord divers, a tres bandes.

És veritat que també nosaltres, doncs, hem tingut un resultat electoral, i, per tant, tenim un programa de govern que també hem de posar..., com si fos un altre dia al revés, que segurament no ho serà mai, però bé, si fos un altre dia al revés –ho haig de desitjar–, doncs..., tindríem aquests acords. Per tant, té tota la predisposició per part de Junts per Catalunya, per moltes necessitats i problemàtiques i demandes que fa vostè, per poder-les treballar conjuntament i per poder arribar a aquest acord a tres bandes per part de Junts per Catalunya i el Grup Republicà.

I al diputat Aragonès, el candidat a la presidència de la Generalitat..., ens ha agradat molt més el seu discurs d'avui que el de divendres, hi hem trobat molts més punts d'acord. El que passa, que crec que també hem de mirar de donar un missatge que la ciutadania ens compregui. Vostè ha fet referència a que no tenim esculls insalvables per votar aquesta investidura. I vostè ha fet referència..., i crec que a la meua intervenció no només he fet referència a un aspecte concret, sinó que crec que ha sigut una mirada polièdrica a les necessitats del país a nivell econòmic, a nivell social, a nivell sanitari, a nivell de com avançar també en el full de ruta cap a la independència..., però vostè ha fet referència, ara que l'escoltava atentament, a que «hem abordat»: «Hem abordat les necessitats per a la propera legislatura.» I crec que l'escull que tenim Junts per Catalunya –i això motiva la nostra abstenció– és que no estem en una fase d'abordar, sinó de concretar. Necessitem concretar un programa de govern, unes polítiques socials, per evitar disfuncions i retrets en seu parlamentària. No hem acordat tampoc quines distribucions de govern ni quines són les polítiques... No hi és, això; no hi és, i vostè ho sap.

Per tant, els esculls no hi són, perquè hi ha aquesta voluntat, però no teníem un acord de legislatura per poder votar favorablement en aquesta investidura. I estem compromesos a treballar, perquè vostè ha demanat que poséssim una data, i nosaltres estem compromesos a que això sigui al més aviat possible. I té aquest compromís per part de tots els diputats i diputades, perquè som molt conscients de la situació que viu el país.

També quan feia referència, el diputat Sabrià...

La presidenta

Hauria d'anar acabant, senyora Geis.

Gemma Geis i Carreras

...–sí, molt breument, presidenta– feia referència a que la unitat es predica i no es practica, que em sembla que és una frase que extreu de la presidenta Borràs. Doncs precisament això, perquè la unitat es practica i no es predica, volem que avui no sigui un acte d'unitat, sinó que volem que sigui una legislatura d'unitat parlamentària i d'unitat al Govern i d'unitat del full de ruta cada dia en la propera legislatura. El dia que això sigui possible perquè aquest acord el tinguem tancat, hi haurà el vot favorable de Junts per Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Ignacio Garriga, en nom del Grup Parlamentari de VOX.

(Aplaudiments.)

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, senyora presidenta. En primer lugar, señor Aragonès, le quería hacer referencia a la excelencia de la que usted ha alardeado y con la que espera liderar el Gobierno que espera conformar en las próximas semanas. Usted hablaba de excelencia. Espero de verdad que esa excelencia no sea la que han protagonizado sus consejeros ni de Salud ni de Economía ni de Trabajo y Afers Socials, porque supone muerte, ruina y miseria para el conjunto de los catalanes. *(Aplaudiments.)*

Usted se ha humillado ante la CUP, un partido que, como hemos visto estas últimas semanas, alienta y legitima la violencia. Ha conseguido vender a los Mossos d'Esquadra, y, no contento con ello, parece que está dispuesto a ampliar los pactos con los antidemócratas, que, por cierto, espero que más pronto que tarde la fiscalía haga cumplir la Ley de partidos e ilegalice un partido que legitima la violencia y que llama a subvertir el orden constitucional. *(Aplaudiments.)*

Y, para terminar, quizás usted no ha hecho referencia –o así lo decía usted– respecto a *els bons catalans* o a los malos catalanes, pero gente de su partido ha escrito artículos..., sin ir más lejos, el señor Junqueras ha escrito artículos hablando de la proximidad genética. En concreto, decía el señor Junqueras que «*els catalans tenen més proximitat genètica amb els francesos que amb els espanyols*». Si usted no habla de buenos y malos catalanes, explíqueme en qué términos hablaba el presidente de su partido.

Y, para terminar, le quería decir que en esta cámara no hay ningún partido que lidera el nacionalismo español. Los únicos nacionalistas son ustedes. *(Remor de veus.)* El nacionalismo que ustedes representan es excluyente, genera división y confrontación entre los catalanes. Nosotros lideramos el patriotismo, que es inclusivo y reconoce la diversidad de cada región dentro de una gran nación, que es España, señor Aragonès. *(Aplaudiments.)* Ese es el patriotismo que nosotros defendemos.

Y yo le quiero emplazar a que ese orgullo que usted, sincero, reconocía de sus abuelos, de sus orígenes, de Antonio y de Juana, lo lleve a la práctica en su actividad política. Reconozca el derecho de poder hablar en español en Cataluña; reconozca que los padres puedan elegir la educación en Cataluña. No reniegue de la lengua de sus antepasados. Hable español desde esta tribuna.

En definitiva, yo le emplazo a que haga, de Cataluña, un lugar donde muchas Juanas, donde muchos Antonios, se puedan sentir cómodos, puedan hablar la lengua que les dé la gana, y que no –como usted y como sus palmeros separatistas– llamen a combatir, porque en esos términos usted se ha referido hacia nuestra formación política.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Basha Change, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar. Quan vulgui.

Basha Change Canalejo

Gràcies, presidenta. Avui ens trobem aquí, en principi, per encetar aquesta tretzena legislatura. Dic «en principi» perquè, amb les intervencions que hem sentit en aquest faristol, no sembla que hi hagi gaire pressa per encetar-la. No sembla que hi hagi pressa per fer front a la crisi múltiple que tenim a sobre, per construir aquestes bases d'un nou país que no deixi ningú enrere. I, llavors, aquí estem esperant que comenci aquesta legislatura, que podria haver començat divendres, perquè hi ha qui se sent lluny del consens de la majoria per un rescat social en clau de sobirania.

Però saben qui no pot esperar? Les desenes de famílies desnonades cada dia, milers cada any, per a qui potser sí que és urgent activar, com més aviat millor, la recuperació dels habitatges buits en mans de grans tenidors. Per a les 221.000 persones en pobresa extrema i les 129.000 persones en risc d'arribar-hi potser sí que és urgent fer efectiva aquesta modificació de la renda garantida, mentre s'engega el pla pilot de la renda bàsica universal.

Potser sí que tenen pressa els milions de persones que encara no estan vacunades perquè la sanitat està infradotada de recursos o perquè directament no tenen accés al sistema sanitari perquè no tenen ni padró. O les que omplen les llistes d'espera interminables i que necessiten que sortim ja de les limitacions d'aquest Govern en funcions i que ens posem ja a treballar per desplegar les mesures necessàries en un nou cicle amb totes les eines disponibles.

Davant d'aquestes situacions, no podem continuar carregant tot el pes de la crisi econòmica i social a les espatlles de les classes populars, perquè tenim pressa. Ara mateix, tot el que no sigui assegurar una vida digna ha de restar en segon pla. Per tot arreu sentim la crida a la unitat. No acabem d'entendre què és el que pot estar impeding aquest consens en una situació d'emergència tan clara i amb uns objectius comuns que, en principi, també ens semblen de consens.

Si potser és una qüestió de desconeixement de com treballar-la, haurem de mirar al carrer per veure'n alguns exemples: la unitat de tots els sectors de la Salut, que van ser capaços de convocar una vaga sectorial insòlita per reclamar una sanitat cent per cent pública i de qualitat; la unitat de les treballadores de la llar, que s'autoorganitzen en sindicats per defensar els seus drets laborals; o la de les interines d'educació infantil, que fins i tot van aconseguir impulsar una llei d'estabilització del sector la passada legislatura.

La unitat com la de la plantilla d'Iqoxe, que, com hem vist avui, encara s'ha de continuar manifestant i convocant vaga per exigir a l'empresa més seguretat, perquè les administracions públiques segueixen mirant cap a una altra banda. La unitat com la del moviment de l'habitatge, que mobilitza milers de persones per defensar un dret a un habitatge digne i en contra de la pobresa energètica. O la dels centenars de persones i organitzacions que es van concentrar el passat 13 de març en resposta a la patronal per mostrar que la unitat popular és el motor de casa nostra i que sense classes populars no es pot tirar endavant cap projecte de país.

Els carrers estan units i mobilitzats lluitant per la vida digna. Què cal fer perquè la vida de les persones esdevingui una prioritat dintre d'aquest Parlament? Hauran de convocar les concentracions aquí a la porta perquè els veiem i els fem cas? Tenim pressa, perquè la vida de la gent no pot esperar. I per això nosaltres portem setmanes treballant per aquesta unitat i per poder votar avui que sí.

Perquè, a banda de veure les emergències, que sembla que tothom les ha vistes, cal trobar els consensos per paliar-les. I abstenir-se o votar en contra no treballa ni camina cap a aquestes solucions. Dilatar aquesta investidura innecessàriament demostra la desconexió de les institucions respecte a l'emergència que està vivint aquest país a nivell social, sanitari, econòmic, ecològic i democràtic. Cal posar-se les piles, perquè a la majoria d'aquest país els hi va la vida.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la diputada Jéssica Albiach, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bé, senyor Aragonès, jo crec que a hores d'ara, i després del segon debat, ja ens hem explicat gairebé tot el que ens havíem d'explicar. Ara vostès ja tenen tota la informació i saben que la pilota està a la seva teulada.

Avui –ho he dit abans– jo crec que el que hem presenciado en la seua intervenció, en la intervenció del senyor Sabrià, ha estat com funcionen o com van les reunions de negociació d'Esquerra Republicana i de Junts. Vostès, Esquerra Republicana, insistint en la importància de les institucions de Catalunya, que han de poder treballar sense substitucions ni tuteles –reivindicant-se, en definitiva–, i Junts, volent construir una bicefàlia, volent marcar la seua estratègia a Madrid i també qüestionant –i ho dic suaument– l'acord amb la CUP. Així van les coses, i tenim la sensació que vostès cada vegada van cedint més.

Jo crec que un líder, senyor Aragonès –i, en definitiva, vostè vol liderar aquest país, liderar les transformacions que Catalunya necessita–, ha de tindre moltes virtuts, que segur que les té –jo això no ho qüestione–, però crec que també n'ha de tindre una que és molt important, i és saber, arribat el moment, plantar-se, saber dir «prou», i també poder rectificar quan sap que el camí que ha dibuixat no portarà a res bo. I sap vostè que el Govern amb Junts per Catalunya no portarà a res bo, perquè no funcionarà.

I per això li vull insistir: hi ha una alternativa, que és plural, que ens permetria tirar endavant un govern d'esperança; un govern que pose per davant la lluita contra la precarietat laboral i la seguretat laboral; un govern que sap que unes condicions materials dignes és una condició imprescindible per tindre democràcia; un govern que atura els peus a aquells que volen fer negoci amb la solitud i la dependència de la nostra gent gran; un govern que defensa la sobirania, totes les sobiranies; un govern que entén que la defensa dels béns comuns –abans ha dit aquesta frase, i a mi m'agrada– no només es predica, sinó que es practica; un govern que sap que la justícia climàtica és incompatible amb el Barcelona World, amb l'autòdrom Terramar i també amb el perllongament de la C-32; un govern que sap que amb els serveis públics no es fa negoci –al revés–; un govern que el que ha de fer, precisament, és desfer l'entramat sociovergent que tenim a la nostra sanitat; un govern plural que defensa i que creu en el diàleg per resoldre el conflicte polític.

Un govern d'esperança –ja l'hi vaig dir l'altre dia–, sense retrets, sense ressentiments, sense punyalades, sense malfiances. Un govern que té totes les energies posades per fer front a les crisis amb lleialtat a la gent i amb lleialtat a un acord de govern.

I acabe. Saben què pensem, saben on estem. Si en algun moment vostès volen deixar de perdre oportunitats –com abans ha dit el senyor Sabrià–, si en algun moment reconeixen que el seu Govern amb Junts per Catalunya no funcionaria i que només seria més del mateix, però pitjor, aquí estem nosaltres.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Carlos Carrizosa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, poco podemos añadir respecto a las razones que nos han conducido a esta investidura fracasada, ya las hemos explicado. Y por eso solamente nos vamos a referir a tres puntos que usted ha citado en su réplica.

La primera es la filípica que le ha pegado usted al señor Illa, y que nos ha recordado esa prepotencia del chantaje a la que durante los últimos cuarenta años los partidos nacionalistas han sometido a los dos viejos partidos, al Partido Popular y al Partido Socialista, con la amenaza de que «si no hacéis lo que nosotros queremos, nos marchamos». A ver si el Partido Popular y el Partido Socialista llegan a la conclusión de una vez de que no podemos edificar nada sobre el chantaje. Hay algunos que a las mesas de diálogo las llaman «de diálogo» y son, en realidad, este perpetuo chantaje que llevamos viendo mucho tiempo.

Recuerdo al Partido Popular y al Partido Socialista que existe una alternativa para gobernar España dentro de unos cauces más de centralidad y de normalidad, que es la «vía 221» de Arrimadas, que hablábamos de esa conjunción de esas tres grandes líneas políticas centrales que gobiernan Europa, que son el partido conservador, el partido socialdemócrata y los liberales.

En segundo lugar, el señor candidato se ha puesto inclusivo y ha citado lo de «*un sol poble*». Y yo le quiero recordar que la señora Forcadell, de su mismo partido, cuando hablaba de «*un sol poble de Catalunya*» excluía expresamente al Partido Popular y a Ciudadanos diciendo que no éramos «*poble de Catalunya*», sino «*els seus adversaris*». Se lo recuerdo para que haga usted pedagogía internamente.

Y, por último, usted le ha dicho a VOX que no patrimonialice la representación de los catalanes con familiares fuera de Cataluña, y se ha referido usted a sus abuelos andaluces, lo cual me parece muy bien. Pero entonces, más que a VOX, esto se lo tendría que explicar al señor Junqueras, que el señor Junqueras piensa que el ADN de usted es diferente del ADN de sus abuelos andaluces (*aplaudiments*) y así lo expresó en un artículo con toda claridad. (*Pausa.*)

Ya está. (*Fortes rialles i aplaudiments.*) Tres cosas; pero, si quieren, agoto un ratito...

La presidenta

A continuació té la paraula... Ah, no, declina fer ús de la paraula el portaveu del Grup Mixt. Doncs té la paraula el senyor Sergi Sabrià, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Sergi Sabrià i Benito

Tres apunts, quatre apunts molt ràpids. Hem sentit una altra vegada el PSC omplint-se la boca de consens i de diàleg, però en aquest país el consens és l'amnistia i l'autodeterminació. Per tant, són vostès els que han marxat dels grans consensos d'aquest país. Són vostès els que s'han col·locat en un racó. (*Aplaudiments.*) Són vostès els que parlen de dues Catalunyaes; no nosaltres, que parlem sempre d'un país per a tothom en forma de república.

I jo els diria que es mirin al mirall, perquè crec que no ho fan. I crec que no ho fan perquè no s'agradarien. Perquè no volen veure que, d'aquell PSC del Maragall que citen, ja no en queda res. I que no en queda res perquè els que realment hi creien van marxar i són aquí, allà, allà i allà. (*Aplaudiments.*) Els que realment hi creien avui són a Esquerra Republicana.

Als companys comuns, nosaltres els estenem la mà una vegada més. Sabem tots dos que ens uneix molt més que el que ens separa, perquè amb vosaltres sí, al revés que el PSC, ens uneixen aquests grans consensos de país, aquests que fa un moment repassava. Per això nosaltres no entenem que continuïn cada dia i a tot arreu i a qualsevol preu sota les faldilles socialistes. (*Remor de veus.*) I, en tot cas, la nostra mà continua estesa. Nosaltres volem continuar treballant amb vosaltres, perquè creiem que tenim un projecte d'esquerres que podríem fer conjuntament.

I a la CUP, agrair-li de nou el compromís, la feina, la voluntat d'entesa. Han sabut llegir l'oportunitat i la necessitat: la necessitat, pel moment greu que travessa aquest país, i que necessita respostes des de l'esquerra; i l'oportunitat que representa el 52 per cent de vots independentistes. Ho farem junts i ho farem bé.

I a Junts per Catalunya..., agrair-li el to, senyora Geis, el clima general de totes les trobades que hem fet. Però no podem estar contents del resultat. No podem estar contents d'haver arribat avui fins aquí sense un acord. Massa dies encallats on no tocava. I ara sembla –sembla– que el problema principal ha desaparegut. Doncs som-hi.

Al país no li podem demanar que s'esperí, perquè no s'ho mereix; perquè les urgències, que són moltes, no s'esperen; perquè tots som aquí per ser útils, per transformar. I tenim un projecte just i per a tothom. No ho dilatam més. Fem-ho possible.

Posem-nos a treballar ja, i aprofitem totes les eines disponibles. Només falta voluntat. Tenim un projecte de reconstrucció i una majoria social i una majoria nacional com no havíem tingut mai abans. Som-hi. L'oportunitat és ara, i no la podem desaprofitar.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Molt bé.

Acabat el debat, procedirem ara a la votació. D'acord amb l'article 4.4 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, i l'article 150.2 del Reglament del Parlament, perquè resulti investit, el candidat ha d'obtenir els vots de la majoria simple. Aquesta elecció comporta alhora l'aprovació del programa de govern.

Abans d'iniciar, però, la votació, els faig avinents les noves delegacions de vot que hem admès a tràmit d'acord amb l'article 95 del Reglament. Els diputats Albert Batet, Elsa Artadi i Anna Erra han delegat el seu vot, a causa de la covid-19, en la diputada Gemma Geis, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Així mateix, la diputada Susanna Segovia ha delegat el seu vot, també a causa de la covid-19, en el diputat David Cid. I la diputada Elena Díaz ha delegat el seu vot, amb motiu d'hospitalització –i li desitgem una hora ben curta–, en la diputada Alícia Romero, portaveu del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Tal com vam fer també en el primer debat, la votació serà pública i per crida. Es votarà per ordre alfabètic, començant pel diputat o diputada el nom del qual hagi sortit extret per sorteig.

(La presidenta treu una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació nominal.)

I el diputat que ha sortit escollit és el número 104, Lluís Salvadó, d'Esquerra Republicana.

Per tant, prego, en primer lloc, al secretari tercer, senyor Pau Juvillà, i després al secretari segon, senyor Jaume Alonso-Cuevillas, que vagin anomenant els diputats i les diputades. I els demano que responguin «sí», «no» o que declarin que s'abstenen. Els membres de la Mesa i del Govern votarem al final.

El secretari segon

Josep Lluís Salvadó Tenesa: «Sí.»

Raquel Sans Guerra: «Sí.»

Susanna Segovia Sánchez: «No.»

Meritxell Serret i Aleu: «Sí.»

Beatriz Silva Gallardo: «No.»

Alberto Tarradas Paneque: «No.»

Francesc Ten i Costa: «Abstenció.»

Jordi Terrades Santacreu: «No.»

Judith Toronjo Nofuentes: «Abstenció.»

Roger Torrent Ramió: «Sí.»

Salvador Vergés i Tejero: «Abstenció.»

Laura Vilagrà Pons: «Sí.»

Marta Vilalta i Torres: «Sí.»

Montserrat Vinyets Pagès: «Sí.»

Maria Jesús Viña i Ariño: «Sí.»

Rubén Viñuales Elías: «No.»

El secretari tercer

Manuel Jesús Acosta Elías: «No.»

Jordi Albert i Caballero: «Sí.»

Jéssica Albiach Satorres: «No.»

Judit Alcalá González: «No.»
Matías Alonso Ruiz: «No.»
Oscar Aparicio Pedrosa: «No.»
Irene Aragonès Gràcia: «Sí.»
Elsa Artadi i Vila: «Abstenció.»
Ana Balseira i Marín: «Sí.»
Albert Batet i Canadell: «Abstenció.»
Maria Antònia Batlle i Andreu: «Abstenció.»
Helena Bayo Delgado: «No.»
Andrés Bello Sanz: «No.»
Marina Bravo Sobrino: «No.»
Eusebi Campdepadrós i Pucurull: «Abstenció.»
Joan Canadell i Bruguera: «Abstenció.»
Eva Candela Lopez: «No.»
Dolors Carreras Casany: «No.»
Carlos Carrizosa Torres: «No.»
Cristina Casol Segués: «Abstenció.»
Carles Castillo Rosique: «Sí.»
Basha Changue Canalejo: «Sí.»
David Cid Colomer: «No.»
Bartomeu Compte Masmitjà: «Sí.»
Dani Cornellà Detrell: «Sí.»
Francesc de Dalmaes i Thió: «Abstenció.»
Jenn Díaz Ruiz: «Sí.»
Elena Díaz Torrevejano: «No.»
Najat Driouech Ben Moussa: «Sí.»
Anna Maria Erra i Solà: «Abstenció.»
Assumpta Escarp Gibert: «No.»
Ramon Espadaler Parcerisas: «No.»
Mercè Esteve i Pi: «Abstenció.»
Laia Estrada Cañón: «Sí.»
Ferran Estruch i Torrents: «Sí.»
Jordi Fàbrega i Sabaté: «Abstenció.»
Anna Feliu Moragues: «Abstenció.»
Alejandro Fernández Álvarez: «No.»
Juli Fernàndez i Olivares: «Sí.»
Lucas Silvano Ferro Solé: «No.»
Antoni Flores i Ardiaca: «Sí.»
Glòria Freixa i Vilardell: «Abstenció.»
Jordina Freixanet i Pardo: «Sí.»
Antonio Gallego Burgos: «No.»
Joan Carles Gallego i Herrera: «No.»
María Elisa García Fuster: «No.»
Mario García Gómez: «No.»
Joan García González: «No.»
Joan Carles Garcia Guillamon: «Abstenció.»
Rocio Garcia Pérez: «No.»
Joan Garriga Doménech: «No.»
Ignacio Garriga Vaz de Concicao: «No.»
Gemma Geis i Carreras: «Abstenció.»
Pol Gibert Horcas: «No.»
Cristòfol Gimeno Iglesias: «No.»
David González Chanca: «No.»
Jessica González Herrera: «No.»

Anna Grau Arias: «No.»
Rosa Maria Ibarra Ollé: «No.»
Salvador Illa i Roca: «No.»
Jordi Jordan Farnós: «No.»
Josep Maria Jové Lladó: «Sí.»
Maria Assumpció Laïlla Jou: «Abstenció.»
Isabel Lázaro Pina: «No.»
Gemma Lienas Massot: «No.»
Lluïsa Llop i Fernández: «Sí.»
Antonio Ramón López Gómez: «No.»
Mónica Lora Cisquer: «No.»

El secretari segon

Sergio Macián de Greef: «No.»
Aurora Madaula i Giménez: «Abstenció.»
Marta Madrenas i Mir: «Abstenció.»
Ernest Maragall i Mira: «Sí.»
Ignacio Martín Blanco: «No.»
Engelbert Montalà i Pla: «Sí.»
Pau Morales i Romero: «Sí.»
Raúl Moreno Montaña: «No.»
Marta Moreta Rovira: «No.»
Jordi Munell i Garcia: «Abstenció.»
Esther Niubó Cidoncha: «No.»
Òscar Ordeig i Molist: «No.»
Mònica Palacín i París: «Sí.»
Joaquim Paladella Curto: «No.»
Teresa Pallarès Piqué: «Abstenció.»
Silvia Paneque Sureda: «No.»
Eva Parera i Escrichs: «No.»
Marc Parés Franzi: «No.»
Xavier Pellicer Pareja: «Sí.»
David Pérez Ibáñez: «No.»
Núria Picas Albets: «Sí.»
Lluís Puig Gordi: «Abstenció.»
(Aplaudiments.)
Eulàlia Reguant i Cura: «Sí.»
Jordi Riba Colom: «No.»
Carles Riera Albert: «Sí.»
Mónica Ríos García: «No.»
Josep Rius i Alcaraz: «Abstenció.»
Lorena Roldán Suárez: «No.»
Sílvia Romero Galera: «No.»
Alicia Romero Llano: «No.»
Ferran Roquer i Padrosa: «Abstenció.»
Juan Luis Ruiz López: «No.»
Maria Dolors Sabater i Puig: «Sí.»
Sergi Sabrià i Benito: «Sí.»
Mònica Sales de la Cruz: «Abstenció.»
Meritxell Budó i Pla: «Abstenció.»
Damià Calvet Valera: «Abstenció.»
Ester Capella i Farré: «Sí.»
Chakir el Homrani Lesfar: «Sí.»
Teresa Jordà i Roura: «Sí.»

Jordi Puigneró i Ferrer: «Abstenció.»
Ramon Tremosa Balcells: «Abstenció.»
Alba Vergés i Bosch: «Sí.»
Pere Aragonès Garcia: «Sí.»
Ruben Wagensberg Ramon: «Sí.»
Pau Juvillà Ballester: «Sí.»
Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol: «Abstenció.»
Ferran Pedret i Santos: «No.»
Eva Granados Galiano: «No.»
Anna Caula i Paretas: «Sí.»
Laura Borràs i Castanyer: «Abstenció.»

La presidenta

El resultat de la votació..., han estat 42 sí, 61 no i 32 abstencions.

Atès que el candidat no ha obtingut la majoria de vots requerida d'acord amb l'article 4.5 de la Llei de la presidència i del Govern, s'iniciarà una nova ronda de consultes amb els representants dels grups parlamentaris per tal de tramitar una nova proposta de candidat a la presidència de la Generalitat.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i onze minuts.